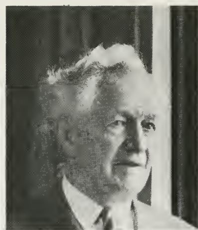

DEN danske STJERNE

Marts 1973, 122. Årgang, Nummer 3

Det inspirerende budskab

DAVID O. McKAY

At være i besiddelse af Guds hellige præstedømme, som gives os med guddommelig myndighed, er en af de største gaver, et menneske kan være i besiddelse af, og det er først og fremmest af betydning at være værdig til at bære det. Præstedømmet er i sig selv evigt. Den, som føler ansvaret ved at skulle repræsentere guddommelige magter, er i sandhed velsignet. Han burde i den grad være sig sit ansvar bevidst, at han overvejer, hvad han gør og siger i enhver situation. Ingen mand, der bærer det hellige præstedømme, bør nogensinde behandle sin kone med mindre end den allerhøjeste respekt. Ingen mand, der bærer præstedømmet, bør forsømme at velsigne sin mad, eller at knæle ned sammen med sin kone og sine børn for sammen at bede Gud vejlede sig. Et hjem forvandles til noget andet og bedre, når manden deri ærer det præstedømme, han har. Vi bør ikke bruge præstedømmet diktatorisk, for Herren har sagt: „... om vi forsøger at skjule vore synder eller tilfredsstille vort hovmod og vor forfængelige ærgerrighed eller øve kontrol, herredømme eller tvang over menneskenes sjæle i nogen som helst grad af uretfærdighed, se, da unddrager himlene sig os. Herrens Ånd bedrøves, og når den er veget bort, da er den mands præstedømme og myndighed borte." (L. & P. 121:37) Denne åbenbaring, som Herren gav profeten Joseph Smith, er en af de smukkeste lektier, der nogensinde er givet i pædagogik, psykologi og ledelse, og vi bør atter og atter læse det 121. afsnit i Lære og Pagter.

Lad os gøre os klart, at vi er medlemmer af det mest storslåede broderskab i hele verden — nemlig Kristi broderskab, og at vi hver eneste dag, hele dagen igennem, må gøre vort bedste for at leve op til dette præstedømmes standarder.

Lad os leve på en ærlig og oprigtig måde. Lad os være ærlige overfor os selv, ærlige overfor vore søskende i kirken, ærlige overfor vor familie, overfor de mennesker, som vi kommer i kontakt med, ja, være ærlige, for der hviler mange øjne på os, og grundlaget for en god karakterfast personlighed vil altid være tæt forbundet med princippet om ærlighed og oprigtighed.

Gud leder denne kirke. Vær trofast overfor den. Vær loyale overfor jeres familier. Beskyt jeres børn. Led dem uden egenmægtighed, men ved at være en venlig far, der viser et godt eksempel, ved at være en kærlig mor, sådan at I på denne måde opbygger kirkens styrke ved at bruge præstedømmet på rette måde i jeres hjem og i jeres liv. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

INDHOLDSFORTEGNELSE

BØRNENES SIDER

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Marts 1973
122. Årgang, Nummer 3

PRINTING
Paul Giese KG, Offenbach/M
Vesttyskland
ABONNEMENT
6 numre .... d. kr. 15.00
12 numre .... d. kr. 30.00
I løssalg pr. nr. . . . . . d. kr. 3.00
Nævnte priser er incl. moms og porto. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Dalgas Boulevard 164, 2000 København F.

I denne måned

I dette nummer har vi lagt særlig vægt på præstedømmet, og det glæder os at kunne præsentere læserne for, hvad adskillige af vore dages profeter har sagt om dette emne. Forhåbentlig forstår alle kirkens medlemmer — både mænd og kvinder — betydningen af at lære så meget som muligt om præstedømmet og dets kræfter.

Hustruerne bør lære om præstedømmet, sådan at de kan støtte og opmuntre deres mænd til at opfylde de pligter, præstedømmet pålægger dem.

Kvinder, der ser frem til at blive gift, bør lære at skelne de egenskaber, der karakteriserer en værdig bærer af præstedømmet, så de ved, hvad slags mand, de bør gifte sig med. Et studium af præstedømmet og hvad det vil sige at støtte præstedømmet i hjemmet, kan udmærket indgå som en vigtig del af forberedelsen til ægteskabet.

Alle kvinder bør lære så meget, som det er muligt, om den rolle præstedømmet spiller, om dets magt og om præstedømmets orden for bedre at være i stand til at støtte præstedømmets ledere og derigennem blive rigt velsignet.

Det siger sig selv, at de, der bærer præstedømmet, og de, der håber på at komme til at bære det, bør lære så meget som muligt om præstedømmet. Præsident Lorenzo Snow sagde: „Det er præstedømmet, der vil forlene dig med karakterstyrke, et godt ry, visdom, magt og myndighed, og gøre dig stor blandt menneskenes børn; og ydermere ophøje dig til fred og lykke, til troner og herredømmer gennem endeløse evigheder.

Præstedømmets styrke

Gode råd til præstedømmet om at tjene andre, om loyalitet, lydighed og om at modstå fristelser

PRÆSIDENT HAROLD B. LEE

Der blev sagt noget her i dag, der fik mig til at tænke på en oplevelse, som jeg kunne tænke mig at fortælle jer. Der er en del af jer, der er her til stede, og især én, der tydeligt vil kunne huske dette. Det er noget, der skete for mange år siden i Orienten. Jeg ønsker, at I skal lægge ganske særlig mærke til dette, for denne historie viser, hvordan et fejltrin tidligt i livet vil kunne ødelægge mulighederne for senere at komme til at tjene i Guds rige.

Vi var til et tidligt eftermiddagsmøde holdt specielt for de af vore søskende, der aftjente deres værnepligt i militæret. En ung mand blev kaldt op for at holde den første tale. Han sagde, at han ville tale over en bøn, som Herren bad, da han bad for sine disciple: „Jed beder ikke om, at du vil tage dem ud af verden, men at du vil bevare dem fra det onde." (Joh. 17:15) Derefter fulgte en af de bedste taler om kyskhed, som jeg nogensinde har hørt. Han sluttede med at sige: „Jeg ville hellere dø og blive sendt hjem i en kiste, end jeg ville miste min dyd."

Der blev helt stille blandt soldaterne, og den unge mand bar sit vidnesbyrd; men idet han skulle til at forlade forhøjningen, snublede han og faldt og måtte støtte sig til talerstolen. Vi løftede ham op og baksede med ham, til han kom til sig selv igen, og han blev så båret ned blandt tilhørerne.

Idet de bar ham ned, sagde missionspræsidenten til mig: „Gad vist, om han har dårligt hjerte." Og jeg svarede: „Jeg føler, at der er noget inden i ham, der kæmper imod det, han i dag har sagt til os."

Da det blev min tur til at tale, sagde jeg til ham: „Det, du har sagt i dag, har gjort svært indtryk på os. Du har sagt, at du hellere vil miste dit liv, end din dyd. Men husk på, at djævelen har hørt dig, ligesåvel som vi har hørt dig, og hvis jeg ikke tager meget fejl, så vil han gøre sit bedste, for at få dig til at bevise, at du hellere vil miste dit liv end din dyd. Du må passe på ikke at slappe af et eneste øjeblik."

Da mødet var forbi, sagde gruppelederen til mig under fire øjne: „Du kom alligevel tæt på. Der er i nærheden af flyvebasen opstået et samfund af de mest snavsede og gennemrådne, som tænkes kan, fyldt af prostituerede, der prøver at indfange vore unge mænd, og vi har gjort vort bedste for at holde dem borte fra deres kløer. Men denne unge mand havde truffet en aftale med et af disse pigebørn. Heldigvis fandt vi ud af det, før han nåede at holde aftalen og sagde til ham: ‚Hør nu her, vi giver dig simpelthen ikke lov til at holde den aftale. Tænk på din mor; tænk på din kæreste; tænk på dine søstre. Lad os nu sammen gå ned til hende og på en pæn måde få dig ud af aftalen.'"

Dette gjorde de og holdt ham under opsyn de næste to uger. De gav ham til opgave at undervise i wardet, eller tage på hjemmelærerbesøg, som det nu hedder, han skulle besøge alle inaktive mænd i lejren. Og endnu to uger senere fik han den opgave at tale over emnet kyskhed.

Og årene gik. Vi var sammen med præsident McKay til indvielsen af Los Angeles Templet. Mellem tempelsessionerne, gik jeg udenfor for at få lidt frisk luft. Som jeg gik der langs vestsiden af bygningen, så jeg en ung mand, som jeg syntes, at jeg kendte. Da jeg var kommet nærmere, genkendte han mig pludselig og løb hen og omfavnede mig. „Ved du hvad, jeg er blevet kaldet til at arbejde i Los Angeles Templet!"

Jeg mærkede en klump i halsen, fordi jeg jo havde været til stede, da han var lige ved at begå et stort fejltrin, der ville have ødelagt hans muligheder for at få lov til at gøre tjeneste i templet.

Der gik flere år, hvor jeg ikke så ham, men så tog jeg ud til en konference i det distrikt, han boede i; og jeg så et ungt par komme gående ned gennem kirken. Manden holdt et dejligt barn i sine arme, og han havde en smuk ung pige ved siden af sig. Han præsenterede hende for mig som sin hustru. Da de viste mig deres barn, syntes jeg, at jeg kunne se stolthed i den unge mands ansigt over, at der i barnets årer løb det renest tænkelige blod.

Det er den slags belønning, man kan få, når man modstår fristelserne.

En af de ting, vi må gøre, når vi underviser vore unge mennesker, er at lære dem, hvordan de skal holde stand mod en fristelse, der kommer i et uventet øjeblik. Når vi underviser de unge mænd, der skal i militærtjeneste, må vi bede nogle unge mænd, som virkelig har været ude for sådanne oplevelser, om at fortælle derom. De må så stille deres tilhørere følgende spørgsmål: „Hvis det nu var dig, der blev stillet overfor den og den fristelse, hvad ville du så gøre? Hvordan tror du, at du ville reagere?" Derefter skulle følge en almindelig diskussion.

Hvor vigtigt er dette ikke i vore dage, hvor der er så megen ondskab til!

Den, som har hovedansvaret, er faderen til den unge mand. Det betyder ikke, at faderen, når han vågner op en morgen, skal kalde drengen ind til sig og så på et kvarter fortælle ham, livets realiteter. Det er drengen ikke tjent med. Det, han har brug for, er, at han hos faderen kan få besvaret spørgsmål af en lidt ømtålelig art, efterhånden som de opstår.

Han længes efter at få noget at vide; han er naturligvis nysgerrig efter at få så meget at vide som muligt.

Hvis faderen blot vil være oprigtig og ærlig, og fortælle ham så meget, som han nu efter sit alderstrin kan forstå, så vil det altid være faderen, sønnen kommer til for at søge råd i årene fremover. Faderen vil fungere som en slags anker for drengens sjæl, idet han udfra sine erfaringer uddrager de ting, der kan være drengen til nytte i de fristelser, han ganske uventet kan komme ud for.

Der er endnu en ting, jeg gerne vil omtale. Når vi undersøger aktiviteter som familieaftensprogrammet og de ting, der henhører til tempelægteskabet, hjemmelærerarbejdet m.m., så ser vi, at vi ikke når nogen steder ved hjælp af formaninger og ved at prøve på at tvinge folk til at holde familieaftener eller gå på hjemmelærerarbejde. Vi har fundet ud af, at den eneste måde, hvorpå vi kan fremme familieaftensprogrammet, eller få folk til at udføre deres hjemmelærerarbejde, eller få dem til at møde op til nadvermøderne, eller til at indgå tempelægteskab eller til at komme oftere i templet, er ved at sørge for, at den, der bærer præstedømmet i hjemmet virkelig ærer sit præstedømme; før betydningen af Guds præstedømme, som giver manden den almægtige Guds magt til at handle i Guds navn, går op for ham, vil hans hjem ikke kunne være trygt. Vi må gøre hver eneste fader klart, at han skal stå til regnskab for hans families åndelige tilstand; dette betyder, at han altid må følges med sin familie i kirke; det betyder, at han skal møde op til nadvermøderne sammen med sin familie; det betyder, at han skal afholde familieaftener for at samle familien; det bety-

der, at han skal forberede sig til at tage i templet sammen med sin familie, så familien kan blive en evig enhed.

Det er vort meget store ansvar at gøre dem, der bærer præstedømmet, klart, at de har pligt til at ære deres præstedømme ved at leve, som Herren har befalet.

Jeg føler mig overbevist om, at der er mange i kirken, som er ved at begå åndeligt selvmord, og de råber om hjælp på fuldstændig samme måde som den, der har planer om at begå fysisk selvmord. Hvis vi blot er lydhøre, når de råber til os i deres kvide, vil vi måske kunne redde deres liv.

Der er mange blandt os i dag, på hvem man tydeligt mærker tegnene — de råber til os i deres kvide — om, at de går i fare for at begå åndeligt selvmord. Hvis bare vi i tide bliver klar over, hvad der er ved at ske, kan vi måske blive det redskab, gennem hvilket en sjæl bliver frelst.

Vi må række en hånd ud til venskab til alle, og især til dem, der virkelig er omvendt og som ønsker at blive medlemmer af kirken og tage del i alle de mange ting, der giver så rige muligheder for udvikling. Vi beder om, at Jesu Kristi velsignelser må udøses over dem, der ikke besidder præstedømmet, i så høj grad, som det er muligt. Og vi opfordrer kirkens medlemmer til at bestræbe sig på at efterleve vor Herre Jesu Kristi eksempel, han, som gav os det bud, at vi skal elske hinanden. Bare vi dog altid ville huske på dette.

Der er lige en ting til, som jeg ønsker at sige. Præsident Smiths tale her i aften understregede noget. Der blev sagt noget, som jeg simpelthen ved, er rigtigt. Jeg overværede, som et af de yngre medlemmer af De tolvs Råd valget af kirkens første præsidentskab, efter at præsident Grant var afgået ved døden. Da vi mødtes i templet for at tale sagen grundigt igennem, sådan som det altid sker, før det afgøres, hvem der skal være kirkens næste præsident, så tænkte jeg på de rygter, der var i omløb om, hvem der ville blive rådgivere til præsidenten og hvem ikke; der gisnes jo altid om sådanne ting. Men idet præsidenten nævnede navnene på dem, der skulle være hans rådgivere, og de satte sig op øverst i værelset, så følte jeg pludselig dybt inde i mig, at det virkelig var disse mænd, som Herren ønskede skulle præsidere over kirken. Tanken kom med sådan en overbevisning, som en bekendtgørelse, der blev råbt lige ind i mine øren.

Der er noget, jeg gerne vil have, at I virkelig forstår. Der er nogen, der har sagt det på følgende måde, og jeg er overbevist om, at det er sandt: „Et menneske er ikke i bund og grund omvendt, før han ser Guds kraft hvile over denne kirkes ledere og det brænder som ild i hans hjerte, at det er de mænd, Gud har valgt.“ Indtil denne kirkes medlemmer er overbeviste om, at de bliver ført ad den rigtige vej, og de er overbevist om, at disse mænd er Guds mænd, der er inspirerede og som er blevet indsat af Gud; før er kirkens medlemmer ikke virkelig omvendte.

Jeg bærer mit vidnesbyrd for jer, at jeg af hele mit hjerte ved, ligesom jeg dengang vidste det, at dem, Herren vælger, er de, som han har brug for på netop det tidspunkt. Ældste Orson F. Whitney, (1855—1931) der var født i Salt Lake City, og som blev medlem af De tolvs Råd d. 9. april 1906, har fra denne talerstol sagt, at han ikke tror, at disse mænd nødvendigvis er de bedste mænd, der findes indenfor kirken, men at der findes mange andre, der lever lige så retfærdigt, eller måske endog er mere retfærdige, men der var en ting, han var sikker på: når en stilling bliver ledig og Herren ser sig om efter den mand, han har brug for, så finder han altid det menneske, der på det givne tidspunkt er den bedste til netop den stilling.

Jeg har nu været generalautoritet i enogtredive år, og det er rigelig tid til at sande, at dette er rigtigt, jeg bærer mit vidnesbyrd om, at Herren personligt leder denne kirke. Dagligt og til enhver tid kan vi i denne kirkes råd se den guddommelige indflydelse. Jeg bærer dette mit ydmyge vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen.

○

Præstedømmet: En mægtig styrke

Grunden til, at de, der bærer præstedømmet kommer ud for fristelser og må være stolte af præstedømmet.

PRÆSIDENT N. ELDON TANNER, 1. rådgiver i Det første Præsidentskab

Når jeg ser alle de præstedømmebærere, som befinder sig i denne bygning, og forestiller mig alle dem, der netop nu befinder sig indenfor tilsvarende bygninger i denne kirke, så forstår jeg bedre den salme, der hedder: „Se her! En mægtig styrke." Vi er det eneste folk på jorden, der har Guds præstedømme hos os, magten til at tale og handle i hans navn. Sikke en umådelig kraft, vi får, når vi underlægger os den rette selvdisciplin og ærer præstedømmet. Hvilken god indflydelse bliver vi ikke dermed udsat for! Hvilket privilegium, hvilket ansvar!

Som fædre og sønner, der bærer præstedømmet, må vi altid i al ydmyghed være stolte og aldrig skamme os over det præstedømme, som vi bærer. Vi er anderledes, et særligt folk, og må for sandhedens og retfærdighedens skyld forblive anderledes. Vi må aldrig være i besiddelse af en: „tak fordi jeg ikke er som de andre" — indstilling, men altid leve op til kirkens standarder og aldrig tøve.

Der er nogle, der er bange for at miste prestige eller for at blive gjort til grin. Vi har da ingen grund til at prøve at være som den øvrige verden og forsøge at være den syndige verden tilpas. Vi befinder os nok i verden, men vi behøver ikker derfor at være af verden. Mine erfaringer har ganske bestemt vist mig, at man ikke behøver at skamme sig over det præstedømme, man bærer, eller over at leve efter dets standarder og over at ære det.

Jeg talte netop i går med en fremstående forretningsmand, som er et godt medlem af kirken, og som ærer sit præstedømme. Jeg sagde: „Har du på noget tidspunkt i dit liv følt, at det var en hindring for dig?"

Han svarede: „Nej, præsident Tanner, det har tværtimod altid været en fordel."

Der er nogle, der mener, at vi er alt for strenge i vor moral, når man tager i betragtning, hvad der foregår rundt om os. Ja, tendensen til forfald påvirker nogle af vore unge, ja, måske endog nogle af vore biskopper. Faktisk beskyldes vi af og til for at være snerper, et ord, der for mig betyder snæversynede personer, der antager, at de er både dydigere og klogere end alle andre. Hvis man dømmer os efter verdens standarder, ja, så er vi måske snerpede.

Skal vi da fornægte vor tro, fornægte nyere tids åbenbaringer, og „modernisere" vort liv, så det er mere efter verdens smag? Eller ønsker vi at være et særligt folk, der ærer og herliggør præstedømmet og gør vor pligt?

Vi er anderledes end verden. Vi har fået evangeliet og præstedømmet åbenbaret. Vi må og skal være gode eksempler, ligemeget hvor vi befinder os.

Eller er vi som Johannes sagde: „Alligevel var der mange, endog af rådets medlemmer, der troede på ham; men for farisæernes skyld ville de ikke være det bekendt, for at de ikke skulle blive udelukket af synagogen;

Thi de ville hellere have ære fra mennesker end ære fra Gud." (Joh. 12:42-43)

Jeg vil gerne sige til de unge mænd, som hører på mig her i aften, (ja, jeg ville gerne tale med hver eneste, der bærer præstedømmet, enkeltvis, hvis det kunne lade sig gøre): Vi behøver aldrig at skamme os over Jesu Kristi evangelium, vi bør altid i ydmyghed være stolte over det præstedømme, som vi bærer.

Jeg talte forleden med en ung mand, som skal døbes i næste måned, som det eneste medlem af sin familie, og jeg spurgte ham: „Hvad fik dig til at blive interesseret i kirken?"

Og han svarede: „Der var en af

mine kammerater i skolen, der var medlem af kirken, og jeg begyndte at interessere mig for den måde, han levede på. Han var anderledes end de andre drenge. Han virkede glad og lykkelig. Engang inviterede han mig med hjem, og da jeg så den kærlighed, der var i det hjem og hvordan de levede, blev jeg endnu mere interesseret. Han tog mig senere med i kirken, og jeg blev medlem af basketballholdet, og det gik op for mig, at der i denne kirke var en anden stemning, end jeg havde stødt på noget andet sted. Og så var der de øvrige medlemmer af holdet, disse dejlige, unge mennesker, som alle sammen holdt visdomsordet, og som levede på en god og ren måde; de gjorde stort indtryk på mig, og så bestemte jeg mig til at blive medlem af kirken."

Han fortsatte med at sige: „Jeg tog over til Brigham Young universitetet for at tilbringe et semester der sammen med en af mine venner. Jeg ønskede at lære disse unge mennesker at kende. Jeg opdagede, at de fleste af dem levede, som de burde, men hvis jeg ikke allerede havde bestemt mig til at blive medlem af kirken, så ved jeg ikke, hvad der var sket, da jeg stødte på nogle af dem, der ikke gjorde det."

Jeg tror, at I unge mennesker altid bør holde jer dette for øje, ligemeget hvor I befinder jer. Jeres handlinger kan måske holde folk borte fra kirken, og det er jeg sikker på, at I ikke ønsker.

For kort tid siden talte jeg med faderen til en anden ung mand, som netop skulle til at forlade byen her for at tage til New York, hvor han skulle arbejde som sagfører. Direktøren for det firma, han skulle arbejde for, og som er et af de største firmaer af sin art i landet, kendte et af medlemmerne af vor kirke, der boede østpå, og som var vicedirektør for et andet stort firma; Direktøren for det første firma spurgte ham, om han kendte en ung mand, som han kunne anbefale. Direktøren kendte nemlig denne mands standarder. Han sagde: „Vi har brug for en, der lever på samme måde som jeres unge mænd gør, en som ikke kan finde på at drikke for meget, som vil gøre et stykke arbejde, og som vi kan stole på."

Dette siger ikke noget dårligt om andre, men det er dog en anerkendelse af vore unge mennesker, der lever, som de bør, denne kendsgerning vil altid være et plus i deres liv.

Og denne mormon, som var vicedirektør for det andet firma, sagde så: „Jeg kender en ung mand i Salt Lake City." De inviterede den unge mand til New York, betalte hans rejse både frem og tilbage, interviewede ham, tilbød ham et job, og tilbød ovenikøbet at betale hans hustrus rejse, så hun kunne komme og de sammen kunne finde et sted at bo.

Jeg kan ikke overfor jer unge mennesker understrege betydningen af at leve, som I bør, tilstrækkeligt. Det har uendelig betydning for jeres velfærd, jeres succes i livet, jeres lykke og den indflydelse, I har på de unge mænd, som I omgås. De forventer af jer, at I handler efter jeres tro; og at I er det, I gi'r jer ud for at være, hvis det ikke er tilfældet, svigter I dem i virkeligheden. Andre unge mænd, som ikke bærer præstedømmet, kan påvirkes i en god retning af jer.

Forleden kom den nationale leder af juniorhandelskammeret sammen med sin hustru og to andre ægtepar ind på mit kontor i anledning af, at et lokalt medlem af juniorhandelskammeret, som var medlem af kirken, ønskede at præsentere os for hinanden. Efter at vi havde talt om forskellige ting og om det ansvar, som denne unge mand, der var leder af juniorhandelskammeret havde, sagde jeg: „De ville måske gerne have lidt at vide om kirken?"

„Ja, det vil jeg da gerne," svarede han.

Så vendte jeg mig om mod den unge mand, der havde bragt dem med sig til mit kontor og sagde: „Vil du fortælle lidt om kirken?"

Han svarede: „Det troede jeg da, at du ville gøre, præsident Tanner."

„Nej," svarede jeg, „fortæl du om kirken."

Så så han direkte på lederen af juniorhandelskammeret og sagde: „Jeg vil gerne fortælle Dem lidt om Mormons Bog, som vi tror kommer direkte fra Gud og indeholder Guds ord." Han fortalte dem, hvad det var for en bog, hvordan den kom i Joseph Smiths hænder, og hvordan den blev oversat; da han havde sagt det, tilføjede han: „Jeg ønsker at fortælle Dem, at det er sandt, og jeg bærer vidnesbyrd for Dem her i dag, at bogen er sand, at den virkelig indeholder Guds ord, og jeg vil gerne henvise til et løfte, der gives i bogen ..." — Det løfte kender vi alle.

Så sagde han: „Ville De gerne have et eksemplar af bogen?"

Og lederen for handelskammeret svarede: „Ja, det vil jeg da gerne. Det lyder meget interessant."

Der unge mand, der aflagde sit vidnesbyrd, var Richard Moyle.

Ligemeget hvor vi er, og ligemeget hvem vi er sammen med, så bør vi altid huske, at vi er Guds sønner. Vi bærer Guds præste-

(Forts. på side 107)

Præstedømmets pagt

En udfordring til præstedømmets medlemmer om at ære deres kaldelse

VED ÆLDSTE MARION G. ROMNEY, 2. rådgiver i Det første Præsidentskab

Dette er en ganske særlig anledning, søskende. Titusinder af det hellige præstedømmes medlemmer er samlet her for at blive instrueret af kirkens første præsidentskab.

Præsidentens ord gjorde et meget stort indtryk på mig. Jeg er glad for det, han sagde. Mens jeg lyttede til ham, gik mine tanker tilbage til en oplevelse, jeg havde for femogtyve år siden, sammen med Heber J. Grant. Vi havde netop talt om nogle kritiske røster, der havde hævet sig mod noget, han havde gjort i sin egenskab af kirkens præsident. Han lagde sin arm om skuldrene på mig, så hans hånd hvilede på min venstre skulder og sagde: „Du skal altid holde godt øje med, hvad kirkens præsident siger, min dreng, for hvis han siger noget, der er forkert, og du handler derefter, så vil Herren velsigne dig derfor."

Og så tilføjede han: „Men du behøver nu ikke bekymre dig; Herren ville aldrig tillade sit talerør på jorden at lede sine børn på afveje."

Jeg har ikke glemt, hvad han sagde. Jeg tror, at jeg har været trofast overfor den instruks lige siden.

Vi, der er her til stede ved dette møde, bærer alle præstedømmet. Vi er et pagtens folk. Idet Herren indgik en pagt med Abraham, lovede han ham mange efterkommere. Han sagde: „ . . . og i din sæd . . . skal alle jordens slægter velsignes, ja, med evangeliets velsignelser, som er frelsens velsignelser, ja, det evige liv." (Abr. 2: 11)

Lige siden Abrahams dage har hans efterkommere, blandt dem, der forstod evangeliet, været kendt som pagtens børn. En af de pagter, som vi har indgået med Herren er den pagt, „der hører til præstedømmet." Det 84. afsnit af Lære og Pagter omtaler præstedømmet. Der står, at „Moses' sønner, — thi Moses's sønner og Arons sønner (hermed menes dem, der bærer det melkisedekske og det aronske præstedømme) skal ofre velbehagelige ofrer i Herrens hus . . . i denne slægt . . .

„Moses's og Arons sønner (skal) fyldes med Herrens herlighed på Zions bjerg i Herrens hus, hvis sønner I er;

„Thi de, der er trofaste og får disse to præstedømmer, hvorom jeg har talt, og som ærer deres præstedømmer, hvorom jeg har talt, og som ærer deres kaldelse, bliver helliggjort ved Ånden til deres legemers fornyelse." (L. & P. 84: 31-33)

Jeg er overbevist om, at dette er sandt. Jeg tror, at de mænd og drenge, der ærer deres kald i præstedømmet, undergår en legemlig forandring. I morges under velfærdsmødet talte præsident Lee om en fremmed, som havde set præsident McKay og spurgte ham: „Er du en Guds profet?" Præsident McKay svarede: „Se ind i mit ansigt, og du vil have svaret."

Jeg hørte engang en historie om præsident Joseph F. Smith, som var far til den meget afholdte leder, som vi nu har. Han var taget ned til Arizona, hvor han var inviteret til et eller andet sammen med guvernøren og flere andre fremtrædende mænd. Nogle af dem ønskede at blive fotograferet sammen med kirkens præsident. Præsident Joseph F. Smith indvilligede venligt heri og stod sammen med dem, mens billedet blev taget. Så gik de tilbage til de andre, og man hørte guvernøren sige: „Ærlig talt, da jeg stod ved siden af ham, følte jeg mig så ussel som en lommetyv." Han havde følt den mægtige kraft fra en stor mand, der ærede sit præstedømme-kald.

„ . . . de, der er trofaste og får disse to præstedømmer, hvorom jeg har talt, og som ærer deres præstedømmer, hvorom jeg har talt,

og som ærer deres kaldelse, bliver helliggjort ved Ånden til deres legemers fornyelse.
„De bliver Moses's og Arons sønner, Abrahams sæd, Guds kirke og rige og Guds udvalgte." (L. & P. 84:33-34)
Profeten Joseph Smith tilskyndede gentagne gange medlemmerne af præstedømmet til at gøre deres kaldelse og udvælgelse sikker. (Profeten Joseph Smiths Lærdomme, side 357) Hvis vi ønsker, at gøre det, må vi ære vor præstedømme-kaldelse. Åbenbaringen fortsætter:
„Og videre, alle de, som modtager dette præstedømme, modtager mig, siger Herren." (L. & P. 84:35)
Jeg tror, at denne udtalelse hentyder til dem, der modtager præstedømmets ledere, som er udpeget til at repræsentere Herren.
„Og videre, alle de, som modtager dette præstedømme, modtager mig, siger Herren;
„thi den, der modtager mine tjenere, modtager mig,
„og den, der modtager mig, modtager min Fader,
„og den, som modtager min Fader, modtager min Faders rige. Derfor skal alt det, som min Fader har gives ham.
„Og dette er i overensstemmelse med den ed og pagt, der hører til præstedømmet." (L. & P. 84:35-39)
Præsident Smith siger ofte i sine bønner, og når han skal råde os, at han beder til og håber, at vi vil være trofaste overfor enhver pagt, som vi har indgået, og hvert ansvar, der hviler på os. Der er ingen tvivl om, at eden og pagten, der hører til præstedømmet, hviler på os, for Herren siger: „Derfor modtager alle de, som får præstedømmet, denne min Faders ed og pagt, som han ikke kan bryde eller ophæve." (L. & P. 84:40)
Vi har altså indgået en pagt med Herren, i hvilken han lover os evigt liv, hvis vi holder vor del af pagten, som består i at ære vort præstedømme-kald.
I åbenbaringen står der, at Herren ikke kan bryde sin del af eden og pagten. Men vi kan godt bryde vor del, og det er der mange af præstedømmets medlemmer, der har gjort. Om dem siger åbenbaringen:
„Men den, som bryder pagten, efter han har indgået den og vender sig helt derfra, kan ikke få syndsforladelse, hverken i denne verden eller i den tillkommende." (vers 41)
Dette betyder vel ikke, at vi tror, at alle, der ikke ærer deres præstedømme, dermed vil have begået en utilgivelig synd, men det er min overbevisning, at de medlemmer af præstedømmet, som har indgået denne pagt — som går i dåbens vande, som indgår pagt om at betale tiende, om at holde visdomsordet, og de mange andre pagter, som vi indgår — og som så nægter at leve op til disse pagter, står i fare for at løftet om evigt liv vil blive taget fra dem.
Jeg har et vidnesbyrd, om at det, som præsident Smith har sagt her i aften om kirkens ledelse, og om at de repræsenterer Frelseren her på jorden, er sandt. Jeg ved, at der er en stor kraft knyttet til præstedømmet, og at vi fra Himmelen kan få kraft til at udføre vort arbejde, hvis vi også selv yder alt, hvad vi kan.
Må Gud hjælpe os til at forstå dette og den store ære, han har tildelt os ved at give os præstedømmet; det beder jeg om i Jesu navn. Amen. ○

Præstedømmet – dets magt og levedygtighed

Når præstedømmet bliver brugt rigtigt, er det den største magt på jorden i dag

VED PRÆSIDENT A. THEODORE TUTTLE,
fra De Halvfjerd's første Råd

Et af de emner, vi hele tiden er kommet tilbage til under denne konference og under De Tolvs regionalrepræsentanters seminar, er præstedømmet. Næsten alle talerne har direkte eller indirekte nævnt betydningen og nødvendigheden af det hellige præstedømme. Og det er netop, hvad jeg også gerne vil tale om. Præstedømmets levedygtighed og magt på jorden i dag er større end i nogen anden periode i verdens historie.

Den 28. marts 1835, modtog profeten Joseph Smith i Kirtland, Ohio til et møde med De tolvs Råd en meget, meget betydningsfuld åbenbaring om præstedømmet:

„Der findes i kirken to præstedømmer, nemlig det melkisedekske og det aronske ...

„Det første kaldes det melkisedekske præstedømme, fordi Melkisedek var en sådan stor højpræst.

„Før hans tid kaldtes det: *det hellige præstedømme efter Guds Søns orden*.

„Alle andre myndigheder og embeder i kirken er tillæg til dette præstedømme.“ (L. & P. 107:1-3, 5)

Det er af uendelig stor betydning, at vi forstår ovennævnte udtalelse. Præsident Joseph F. Smith sagde:

„Der findes ingen stilling og intet embede, der gives som tillæg til dette præstedømme, som er eller kan være af større betydning end præstedømmet selv. Det er fra præstedømmet, at embedet henter sin myndighed og sin kraft. Der findes intet embede, der giver præstedømmet øget myndighed. Men alle kirkens embeder henter deres kraft, retfærd og myndighed fra præstedømmet. Hvis I virkelig ville indprente jer dette, brødre, så ville der opstå færre misforståelser angående ledelsen af denne kirke.“ (Gospel Doctrine [Deseret Book Co., 1939] side 148)

Der er tre præsiderende kvorummer i kirken, som er valgt blandt præstedømmets medlemmer:

„Det er nødvendigt, at der må findes præsidenter og præsiderende embedsmænd, der består af ... (dem), der er blevet ordineret til de forskellige embeder i disse to præstedømmer.

„Tre præsiderende højpræster af det melkisedekske præstedømme, valgt af samfundet og beskikket og ordineret til dette embede samt opholdt af kirken ved tillid, tro og bøn, danner et kvorum, der præsiderer over kirken.

„De tolv omrejsende rådgivere er kaldet til at være de tolv apostle eller særlige vidner om Kristi navn i hele verden ...

„Og de danner et kvorum, der har samme myndighed og magt som de tre før omtalte præsidenter.

„De halvfjerds skal handle i Herrens navn under de tolvs ledelse. De skal opbygge kirken og ordne alle dens anliggender blandt alle folk ... (L. & P. 107:21-24, 34)

Hvad er præstedømmet? Præsident Taylor har sagt:

„... det er Guds regering, både på jorden og i Himlen, for det er gennem den kraft og gennem det princip alle ting på jorden eller i Himlen bestemmes, og det er ved den kraft, at alle ting opretholdes — det regerer alle ting — det opretholder alle ting — det leder alle ting, og har noget at gøre med alt det, der har forbindelse med sandheden og Gud. Det er Guds kraft, der er overdraget menneskene på jorden ...“ (The Gospel Kingdom [Bookcraft, 1943], side 129)

For at opnå ophøjelse, må en mand først tildeles det hellige præstedømme og derefter ære det.

„Thi de, der er trofaste og får disse to præstedømmer, hvorom jeg har talt, og som ærer deres kaldelse, bliver helliggjort ved Ånden til deres legemers fornyelse.

„De bliver ... Guds udvalgte.

„... Derfor skal alt det, som min Fader har, gives ham.

„Og dette er i overensstemmelse med den ed og pagt, der hører til præstedømmet.“ (L. & P. 84:33-34, 38-39)

Men vi må huske på, at det er på betingelse af, at vi ærer præstedømmet, at vi får det. Der bruges megen tid og mange kræfter i kirken i dag på at administrere dette præstedømme og arbejde rigtigt dermed.

„Lad derfor enhver røgte sit eget embede og arbejde i sin egen kaldelse ... så alle kan opbygges ...“ (L. & P. 84:109-110)

Kirkens højpræster har som en del af

deres ansvar fået til opgave at sørge for, at hele præstedømmet som sådan arbejder med deres genealogiske efterforskning og udfører tempelarbejde. Gennem præstedømmet bør de sørge for, at alle kirkens medlemmer i ordentlig tid og på rette måde bringer frelse til deres afdøde slægtninge. Det betyder, at alle medlemmerne må:

1. Føre deres persolige mindebog (Book of Remembrance)
2. Have fundet frem til mindst fire af deres generationer.
3. Leve værdigt, så de kan opnå en tempelanbefaling.
4. Deltage i tempelordinancer for de døde.

De halvfjerds bør arbejde med deres egen kaldelse, som er præstedømmets missionærarbejde. Som missionærer er de halvfjerds særlig egnede til at undervise andre. Som medlemmer må vi bruge vor styrke til at finde frem til eventuelt interesserede og dyrke venskab med dem. Tilsammen udgør vi et godt team, der vil kunne bringe budskabet om genoprettelsen ud til alle vor Faders børn.

Det hører med til ældsterne kaldelse at tage del i velfærdsarbejdet. Men der påhviler dem også et meget stort ansvar for de helliges fuldkommengørelse, som de skal højne gennem hjemmelærerarbejdet. Præsidenten over ældsternes kvorum har en enestående kaldelse: han skal prædike evangeliet for flere af wardets medlemmer end nogen anden, bortset fra biskoppen.

Præstedømmets hjemmelærere skal:

„... besøge medlemmerne i hjemmene og formane dem til at bede lydeligt og i løndom og til at opfylde alle deres huslige pligter ...

„... våge over menigheden, at være hos medlemmerne og styrke dem.

„... påse, at der ikke findes nogen uretfærdighed i menigheden eller noget udestående medlemmerne imellem, eller løgn, bagvaskelse og ond tale.

„Og påse, at menigheden ofte kommer sammen, og at alle medlemmer gør deres pligt." (L. & P. 20:47, 53-55)

Hver enkelt af disse nøje opregnede pligter er givet os af Herren for at styrke hjemmet. I vil måske bemærke at ordet: „belære" kun findes indirekte i disse skriftsteder. Hvis vi hjemmelærere virkelig i en synlig åbenbaring kunne se, hvad vore pligter i virkeligheden består i, så ville den egentlige belæring omsider kunne overlades til dem, som Herren har ordineret til at belære i hjemmene.

Skønt præstedømmets hjemmelærerprogram endnu ikke er fuldt udviklet til det vældige kald, det i virkeligheden er, så kan vi måske alligevel forstå, at det er en af de måder, hvorpå man kan tjene i kirken. Og et er i hvert fald afgjort: det er et arbejde, der frelser sjæle.

Præstedømmet i kirken danner et mægtigt bolværk mod det ondes indflydelse. Ingen kraft i verden, kan, som en sammenslutning af retfærdige mænd der ærer præstedømmet i deres hjem, afværge modstanderens angreb.

Det aronske Præstedømmes unge mænd er heller ikke blevet tilsidesat. Herren har i sin visdom bestemt, at I unge mænd skal kaldes tidligt i livet til at tjene i riget. I tror måske nogle gange, at kirken går udenom de allermest livsvigtige spørgsmål, men det er kun, fordi I ikke har forstået kirkens programmer.

Denne kirke kalder ungdommen til at arbejde, og der er nok at tage fat på, hvis I bare følger jeres lederes råd. Det kan ikke nytte noget lige at beslutte sig for et eller andet og så bare fare løs. Et gammelt ordsprog siger meget passende: „Den hånd, der styrer tøjlerne, er ikke den, der trækker hele læsset." Ungdommens energi og „gå-på-mod" og modne menneskers visdom kan sammen udrette meget. Det er sådan, Herren har tænkt sig, at det melkisedekske og det aronske præstedømme skal arbejde sammen.

Hvorfor pålægger vi jer at leve i kyskhed? For at I kan være egnede til at yde jeres del af arbejdet med at opbygge Herrens rige.

For syvogtres år siden sagde præsident Joseph F. Smith:

„Vi forventer at komme til at opleve den dag, (og selv om nogle af os ikke kommer til at leve længe nok til at se den, så er der dog andre, der vil komme til det), hvor hver eneste råd

i præstedømmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige vil forstå deres ansvar; vil påtage sig dette ansvar, vil ære deres kaldelse og udfylde deres pladser i kirken i overensstemmelse med deres forstand og evner. Når den dag oprinder, vil der ikke være så megen brug for hjælpeorganisationernes bistand, fordi arbejdet vil blive udført af præstedømmets kvorummer. Herren lagde planerne med uendelig stor forståelse fra begyndelsen, og han har sørget for kirken på en sådan måde, at ethvert behov kan blive dækket gennem præstedømmets almindelige organisationer." (Conference Report, april 1906, side 3)

Vi ser netop den dag gry, hvor de stærkeste mænd indenfor hvert embede i præstedømmet vil blive kaldet som ledere for præstedømmet.

Vi kalder dem af jer, som er vordende ældster, til at hæve jer op til jeres muligheders grænser. Bliv åndelige ledere i jeres hjem. Påtag jer dette ansvar. Gør de ting, der vil frelse og ophøje jer og dem, I holder af, i Guds rige. Dette er intet almindeligt kald til at tjene, ej heller en desperat bøn. Det er en alvorlig opfordring til jer om at få jeres personlige liv i orden; at få jeres familieliv ind i de rigtige rammer; om at række hånden ud for at tjene jeres medmennesker og velsigne andres liv gennem denne guddommelige kraft.

Med sine inspirerede ledere i spidsen bekæmper denne kirke allerede fjenden. Den kamp, vi skal tage del i, foregår ikke engang langt ude i fremtiden. Den foregår lige nu! Hvis vi ikke har en klar forståelse heraf, er det fordi, vi ikke ser tegnene blandt vore søskende i dag.

Efter at vi har lyttet til denne konference i tre dage, står dens budskab klart og tydeligt for os. Budskabet er, at vi skal omgøre vore lænder, påtage os det ansvar, der følger med præstedømmet, og udføre Herrens arbejde. Dette har ikke været nogen ganske almindelig konference. Det har heller ikke bare været: „den bedste konference, der nogensinde er holdt." Vi har hørt et råb om omvendelse, om omgående at begynde at herliggøre denne store kraft, som er blevet vor kirke forundt.

Åh, mine søskende, vi bønfalder jer om at omgøre jeres lænder. Afryst dovenskabens og ladhedens lænker og stræb fremad.

For at sige det med profeten Josephs opmuntrende ord: „Brødre, skal vi ikke gå fremad for denne store sag? Gå fremad og ikke tilbage. Frisk mod, brødre, og fremad til sejr! ..." (L. & P. 128:22)

Jeg ønsker at bære mit vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus. Jeg bevidner, at han er den store, evige højpræst. Jeg bærer vidnesbyrd om, at Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, virkelig viste sig for profeten Joseph Smith og påny indstiftede Jesu Kristi Kirke i vor tid, idet Joseph Smith blev iklædt Guds kraft.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at disse mænd har nøglerne til det hellige præstedømme, og at det, disse brødre siger, er den sande inspirations kraft. Der findes ingen andre grupper af mænd i denne verden, der kan sammenlignes med disse. De har ikke fået deres stillinger gennem et politisk parti; de har heller ikke vundet nogen popularitets-konkurrence. De er blevet kaldet ved profeti og håndspålæggelse. (5. trosartikel) Det vil gå os og vore godt i den udstrækning, vi lytter til deres inspirerede råd. I Jesu Kristi navn. Amen. ○

Wilford Woodruff som 46-årig

PRÆSTEDØMMETS ANSVAR

AF WILFORD WOODRUFF
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges fjerde præsident
Bearbejdet efter en tale holdt den 4. juli 1880

Jeg mener, at dette folk befinder sig i en særlig situation, fordi vi er kaldede til at udføre et bestemt stykke arbejde. Når vi sender mænd ud på mission eller for at udføre et bestemt stykke arbejde, så forventer vi selvfølgelig, at de udfører det arbejde og Herren venter det også af dem. Nu vil jeg fortælle jer, hvad jeg tænker på, som jeg står her i aften og ser ud over Israels ældster her i kirken — vi er i virkeligheden alle sammen udsendt hertil på mission.

Vi er blevet ordineret til at tage på mission, og vi har hver fået tildelt en bestemt tid til at udføre vort arbejde i. Jeg ved ikke præcist, hvor mange dage eller år, vi har til vort arbejde. Men det forventes af os, at vi udfører denne mission.

Det gør ingen forskel, hvilken stilling, vi er kaldede eller ordinerede til. Når der pålægges os et stykke arbejde, bør vi ikke ignorere det eller skubbe det til side. Der holdes hele tiden regnskab, enten vi selv er os det bevidst eller ej. Der findes mange åbenbaringer, der viser, at dette er tilfældet. Beretningen om dit liv går forud for dig. Vi vil allesammen blive præsenteret for den, når vi kommer på den anden side af sløret. Hvert eneste menneskes historie — alle hans gerninger — nedskrives, enten han selv holder regnskab med sit liv eller ej. Dette står tydeligt kundgjort i den åbenbaring, der er almindelig kendt som „Oliebladet" (L. & P. 88) Der er pålagt os et stykke arbejde. Joseph Smith havde sit arbejde at udføre, Brigham Young sit, de tolv apostle har deres, ja vi har hver vort arbejde, og vi bliver fordømt, hvis vi ikke udfører det. Det vil gå op for os, når vi kommer på den anden side af sløret. Det er gennem forsømmelse af de pligter, der er pålagt dem, at så mange forlader denne kirke og Guds rige.

Når jeg har siddet og mediteret for mig selv, har jeg ofte ønsket, at jeg fuldt ud forstod det ansvar, Gud har givet mig, og det ansvar, som hver eneste mand i denne generation, der bærer præstedømmet, har. Men jeg vil sige jer, søskende, jeg tror, at vore hjerter er de verdslige ting for hengivne. (L. & P. 121:35) Vi er os ikke det umådelige ansvar, som Gud har givet os både med hensyn til tingene her på jorden og de ting, der hører til hans rige, bevidst. Alle mænd i denne generation, der bærer præstedømmet, bør gøre sig dette klart. Jeg tror, at vi er for langt fra Herren. Jeg mener ikke, at vi efterlever vor religion, som vi bør. Jeg tror ikke, at vore hjerter er så optaget af at opbygge hans rige, som sidste dages helliges hjerter burde være.

Tro nu ikke, at jeg er jeres fjende, fordi jeg siger disse ting til jer. Men jeg føler, at vi har et vigtigt arbejde at udføre, et arbejde som andre vil videreføre, når vi er afgået ved døden. Jeg ser mig omkring og opdager, at tiden går. Jeg ser mig omkring og finder ud af, at otte af de tolv apostle er gået til den anden verden, siden vi bosatte os i denne dal; det sker også for mig, og det vil ske for mine søskende; det vil ske for os alle, før der er gået mange år. Jeg tænker meget på dette, thi jeg har i det sidste år eller to, når jeg har mediteret over tilværelsen, følt, at mit eneste formål her på jorden er at prøve på at opbygge dette rige. Jeg føler ikke, at jeg har ret til at være de jordiske ting hengiven, for så at negligere nogle af de pligter, som Gud har givet mig.

Når jeg tænker på denne generation, der består af de over tolv hundrede millioner, som i øjeblikket går her på jorden, og ser, at mange af dem er modne til Guds dom, det er en generation, der er moden til at udløse Guds vrede over deres hoveder — når jeg tænker på disse ting, så ved jeg, at hvis jeg ikke bærer mit vidnesbyrd for denne generation, når jeg har lejlighed til det, så kommer jeg sandelig til at fortryde det, når jeg kommer til åndeverdenen.

Ja, sådan føler jeg med hensyn til det arbejde. Gud forventer af os, at vi fortæller denne generation disse ting. Og når jeg så tænker, hvor umådelig denne generation er, når jeg tænker på, at det er denne uddeling, hvor Gud har udrakt sin hånd for at oprette et rige, det sidste rige, og det eneste rige, som Herren nogensinde har oprettet her

på jorden i nogen tidsalder, et rige, som skal forblive på jorden under tusindårsriget, ja, når jeg tænker på disse ting, så forstår jeg, hvor stort dette værk er.

Verden har altid forfulgt profeterne og udryddet dem med undtagelse af Enok, som blev opløftet til Himmelen sammen med sin by. Hvis vi nu gør os klart, at Guds rige findes blandt os på jorden i dag, og at vi har vor Faders ord for, at det skal forblive på jorden, indtil Menneskesønnen kommer — hvis vi gør os dette klart og samtidig er vort ansvar i forbindelse hermed bevidst, så tror jeg, at vi alle vil føle en brændende trang til at arbejde med det, som vi er kaldede til at gøre.

Når denne generation er, som den er, når nationerne er som de er i dag, og når vi har magten til at opbygge Guds rige, som skal forblive her, når vi har magt til at oprejse den allerhøjeste Guds templer til trods for en million menneskers vrede og indignation — ja, når vi har denne magt, og ovenikøbet støttes af Herren, så bør vi sandelig være villige til at gøre vor del af arbejdet. Vi har båret vidnesbyrd — Jeg har båret mit vidnesbyrd, mine søskende har båret deres, Israels ældster har båret deres — for denne generation i snart mange år. Vi har båret vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium, om Mormons Bog og om Guds profeter, som er oprejst i vor tid, og de vidnesbyrd vil dømme denne generation og de, som afviser dem.

Dette rige er i vore hænder. Gud i Himmelen er med os. Han har opretholdt os. Han bortvender menneskenes vrede. Han binder vore fjenders hænder og sønderbryder ethvert vå-

Dette er familien Woodruffs hjem på Durphy Street i Nauvoo. (Kirkehistorisk kontor)

ben, der smedes mod Zion. Han har dannet sig sit folk i disse dale.

Jeg vil sige til biskopperne, ja til alle, der har myndighed, at vi bør være interesserede i at udføre dette arbejde. Vi bør slide hårdt for at få Guds Ånd. Det er vor ret og vor pligt at påkalde Herren og bede om, at vore sind må blive åbnede, så vi kan se og forstå den tid, vi lever i. Det er vort privilegium at kende Herrens vilje angående vore pligter, og hvis vi ikke søger denne, så udfører vi ikke vort arbejde rigtigt.

Vi bør ikke betragte det, som er pålagt os, som et stykke arbejde. Alt, hvad vi er kaldede til at gøre, bør vi gøre med glæde. Jeg tænker tilbage på vore tidligere missioner. Bror Taylor, bror Brigham, jeg selv og andre, måtte drage videre, skønt vi var syge af feber og rystede af kulde, og dødens magt omgav os på alle sider; vi måtte forlade vore koner og børn uden fødevarer og tilstrækkeligt tøj til at tage på kroppen, og drage ud uden pung og taske for at prædike evangeliet. Gud befalede os at gøre det, og hvis vi ikke havde gjort det, ville vi ikke kunne stå her i dag. Men Gud har velsignet os, fordi vi har gjort disse ting. Han har støttet denne kirkes og dets riges trofaste ældster, og det vil han blive ved med at gøre, indtil vi er færdige med dette store arbejde.

Jeg har ønsket at udtrykke mine følelser i forbindelse med disse ting. Jeg har tænkt meget over vor stilling i dag. Det står mig klart, at vi har et vidnesbyrd, der bør bæres, og at vi vil komme til at stå til ansvar for, hvordan vi udfører vore pligter. Som apostle, medlemmer af de halvfjerds, ældster, præster o.s.v. skal vi stå til ansvar overfor den allerhøjeste Gud. Kun hvis vi gør vor pligt, har vi ryggen fri.

Vi er vagter på Zions mure. Det er vor pligt at advare jordens indbyggere om de ting, der skal komme, og hvis de afviser vore vidnesbyrd, så vil deres blod komme over deres egne hoveder. Når Guds dom kommer over de ugudelige, vil de ikke kunne sige, at de ikke er blevet advaret. Mine klæder såvel som tusinder af andre menneskers klæder vil være rene, ligesom Joseph Smiths og Brigham Youngs klæder vil være rene, ja alle Israels ældster, som er døde i troen. (L. & P. 135:5) Vi har båret vort vidnesbyrd, og når Guds dom kommer, kan menneskeheden ikke sige, at den ikke er blevet advaret. Det er min overbevisning, at vor stilling, overfor denne generation, er af største betydning for dem og for os. Jeg ønsker ikke, at denne generation, når jeg kommer til åndeverdenen, skal vidne imod mig og sige, at jeg ikke har gjort min pligt.

Der har aldrig været en generation som denne. Der har heller aldrig været et folk som dette. Der har aldrig været et værk som dette, siden Gud skabte jorden. Det er sandt, at der har været mennesker, som har prædiket evangeliet; men i tidernes fylde har Herren fremstrakt sin hånd for at oprette sit rige. Dette er den sidste uddeling. Han har oprejst mænd og kvinder, der skal føre hans værk videre, og som jeg så ofte har sagt, er mange af os blevet holdt tilbage i åndeverdenen, sådan at vi kunne tage del i organisationen på denne jord i netop denne generation, hvor vi lever. Vore liv har været gemt bort sammen med Kristus i Gud, og djævelen har for-

Der ses fire generationer af familien Woodruff på dette billede, som er taget omkring år 1896. (Kirkehistorisk kontor)

søgt at dræbe os lige fra den dag, vi blev født, og til nu. Men Herren har holdt sin hånd over os. Han har givet os præstedømmet, han har givet os riget og rigets nøgler. Skal vi virkelig skuffe vor himmelske Fader? Skal vi skuffe de gamle profeter, som så frem til denne dag? Skal vi skuffe Joseph Smith og de brødre, der er gået forud, som lagde grunden til dette værk og overlod os arbejdet efter dem?

Søskende, lad os for Guds skyld ikke lade vore hjerter være de jordiske ting hengivne, så vi forsømmer de ting, der henhører til det evige liv. Lad ikke jeres biskopper føle, at det er vanskeligt at følge de råd, som vore leder, der er kaldede dertil, giver os. Jamen, hvis I levede her i kødet i tusind år, ligesom fader Adam gjorde det, og hele jeres liv levede og arbejdede i fattigdom, og så ved jeres gerninger havde været i stand til at sikre jer, at I ville møde jeres hustruer og børn igen i den første opstandelses morgen, så I kunne bo sammen i Guds nærhed, ville dette ene så ikke være rigelig betaling for de tusind års arbejde? Hvad er den smule, vi kan gøre, eller det, vi lider, sammenlignet med de uendelig mange troner, riger og herredømmer, som Gud har forordnet for os? (L. & P. 132:11)

Vi har altså riget hos os, nu må vi tage konsekvensen deraf. Det nytter ikke noget, at du eller jeg falder fra. Men denne fare findes skam virkelig. Broder Joseph plejede at give følgende råd: „I samme øjeblik I tillader jer at skubbe en pligt til side, som Gud har kaldet jer til at udføre, for at tilfredsstille jeres egne ønsker; i samme øjeblik I tillader jer at blive den mindste smule ligegyldige, lægger I grunden til frafald. Vær forsigtige, forstå, at I er kaldede til at udføre et stykke arbejde, og når Gud forventer noget af jer, så gør det." Han sagde også: „Vær under alle jeres prøvelser, besværligheder og sygdomme, ja, under alle jeres lidelser, selv i døden, påpasselige med, at I ikke svigter Gud, vær påpasselige med, at I ikke svigter præstedømmet; pas på, at I ikke frafalder. For hvis I gør det, vil I komme til at fortryde det." Vi modtog en hel del af den slags råd, og jeg husker det tydeligt lige til denne dag.

Jeg kan ikke opnå noget ved at negligere nogen som helst af mine pligter. Jeg har aldrig begået en synd i denne kirke og i dette rige,

uden at jeg har måttet betale derfor tusind gange mere, end det var værd. Vi kan ikke synde ustraffet; vi kan ikke ustraffet lade hånt om noget råd; den eneste sikre vej, er at tage åget på nakken og gøre vor pligt og på den måde arbejde for riget.
Vi må ikke glemme Gud; vi må ikke glemme den stilling, vi indtager for hans åsyn. For mit eget vedkommende kan jeg sige så meget: hvis jeg nogensinde har følt tilfredsstillelse eller lykke, så er det sket gennem „mormonismen". Hvis der er noget som helst godt ved mig, så har jeg modtaget det gennem „mormonismen". Hvis jeg nogensinde har modtaget velsignelser; hvis jeg nogensinde har haft kraft til at bære vidnesbyrd om de ting, der tilhører Gud og derved været redskabet, der bragte nogen ind i kirken og i Guds rige, så er det sket ved Guds kraft eller det, som kaldes „mormonismen", nemlig Jesu Kristi evangelium.
Jeg ved, at det er Guds kraft, der ligger til grund for disse ting. Det er ved Guds kraft, at vi modtager alt det, som vi er i besiddelse af — vore rigdomme, vore talenter, vore konner og børn. Hvor mange af jer har ikke fået riger, magter og herredømmer beseglet på jeres hoveder for den kommende verden? Hvem kan sammenligne disse velsignelser med guld eller sølv og denne verdens goder? Hvad kan sammenlignes med det evige livs gave?
Jeg beder Gud, vor himmelske Fader, velsigne jer, om at velsigne alle dem, der bærer det hellige præstedømme, så Guds velsignelse kan være over jer. Jeg føler, at vi som et folk må rejse os og iføre os Guds kraft. Der må ske en forandring blandt os. Der er for megen ondskab blandt os. Djævelen har for megen magt over os. Der er mange, der bærer Kristi navn og det hellige præstedømme, der er ved at blive ligegyldige overfor dette værk. Vi må vågne op; vi må fylde vore lamper og berede os til Menneskesønnens komme. Må Gud velsigne jer. Må han lede og styre os alle. Må han holde os i sin nærhed. Må han helliggøre os og berede os til at arve det evige liv. Det er min bøn, i Jesu navn. Amen. ○

(Forts. fra side 96)
dømme, og det er vor pligt at leve efter dets lærdomme.
Jeg vil gerne bære mit vidnesbyrd for jer her i aften, at jeg ved, at evangeliet er sandt. Jeg ved det lige så sikkert, som jeg ved nogetsomhelst andet her på jorden. Jeg ved, at Gud lever, at Jesus er Kristus, hans Søn, og at de sammen viste sig for Joseph Smith; at evangeliet er blevet gengivet til jorden, og at hans sande kirke er blevet genoprettet. Jeg vil gerne sige til jer unge mænd, som måske ikke føler, at I selv har et vidnesbyrd om evangeliet: tag imod de stærke vidnesbyrd, som I har hørt her i aften fra vore ledere, alt imens I gennem studium og ved at holde budene selv arbejder for at få et vidnesbyrd, hvad der er en af de største velsignelser, man kan opnå.
„... dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus." (Joh. 17:3)
At vi må ære præstedømmet og nyde de glæder, som det giver, og gøre vor del for at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket, skal være min bøn i Jesu Kristi navn. Amen. ○

De evige nøgler og retten til at præsidere

Det melkisedekske Præstedømmes ansvar og magt i dag

Præstedømmets hovedmøde, den 8. april, 1972

VED PRÆSIDENT JOSEPH FIELDING SMITH,
kirkens 10. præsident

Jeg ønsker blot at sige nogle få ord til jer om præstedømmet og de nøgler, som Herren har givet os i denne evangeliets sidste uddeling.

Vi bærer det hellige melkisedekske præstedømme, hvilket er Guds kraft og myndighed, som er givet til mennesket på jorden, for at det i alle ting kan arbejde til menneskehedens frelse.

Vi holder også nøglerne til Guds rige på jorden, hvilket er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Disse nøgler giver retten til at præsidere; de giver magt og myndighed til at styre og lede alle Herrens ting her på jorden. De, der har nøglerne, har magt til at lede alle dem, der tjener i præstedømmet. Vi kan allesammen bære præstedømmet, men vi kan kun bruge det i den udstrækning, som de, der har nøglerne, giver os myndighed dertil.

Dette præstedømme og disse nøgler blev overdraget Joseph Smith og Oliver Cowdery af Peter, Jakob og Johannes, og af Moses og profeten Elias og andre af de gamle profeter. De er plevet overdraget alle de, der er blevet udvalgt til at være medlemmer af De tolvs Råd. Men eftersom de giver retten til at præsidere, kan kun Guds seniorapostel her på jorden, nemlig kirkens præsident, benytte dem i fuld udstrækning.

Lad mig med det samme sige, så klart og tydeligt som det kan lade sig gøre: Vi har det hellige præstedømme og nøglerne til Guds rige blandt os. De findes kun i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Ved åbenbaring til Joseph Smith har Herren sagt, at disse nøgler: „altid tilhører præsidentskabet over det høje præstedømme“ (L. & P. 81:2) og ligeledes: „Den, der modtager mit ord, modtager mig, modtager dem (Det første Præsidentskab). som jeg har sendt.“ (L. & P. 112:20)

I denne forbindelse har profeten Joseph Smith sagt: „I bør lære de mænd at kende, der ligesom Daniel beder tre gange om dagen vendt mod Herrens hus. Se hen til Det første Præsidentskab og modtag instruktioner af dem.“

Der er én ting, brødre, som vi må være helt klare over. Hverken kirkens præsident, eller Det første Præsidentskab, vil nogensinde lede de hellige på vildspor og udsende råd til verden, som er imod Herrens vilje. Ej heller kan det ske, at Det første Præsidentskab og De tolvs Råd tilsammen kan lede jer i den forkerte retning.

En enkeltperson kan måske komme på afveje eller have synspunkter eller give råd, der ikke når op til det, Herren ønsker. Men Det første Præsidentskabs stemme og de samlede stemmer fra dem, som har nøglerne til riget, vil altid lede de hellige og verden som sådan på den måde, Herren ønsker.

Herren sagde ganske uden omsvøb til Joseph Smith: „Det skal ikke tillades nogen at gå ud at prædike mit evangelium eller opbygge min kirke, uden han bliver ordineret af en, der har myndighed, og som er kirken bekendt og på forskriftmæssig måde selv er blevet ordineret af kirkens ledere.“ (L. & P. 42:11)

Og ligeledes: „Guds riges nøgler er overladt menneskene på jorden, og fra nu af skal evangeliet udgå til jordens ender, ligesom den sten, der uden hænder blev revet løs af bjerget, skal rulle frem til den opfylder hele jorden.“ (L. & P. 65:2)

Brødre, disse ting er sande. Herren er med sit folk. Retfærdigheden vil ske fyldest. Vor sag er retfærdig, og Herren vil lede og styre os og til sidst give os sejren i hænde.

Jeg bærer mit vidnesbyrd om, at hvis vi retter os efter Det første Præsidentskab og følger de råd, de giver os, så kan ingen magt på jorden holde kirken som helhed tilbage eller få den til at ændre kurs, og som enkeltpersoner vil vi opnå fred i dette liv og arve evig herlighed i den kommende verden. Dette siger jeg til jer, mine søskende, i Jesu Kristi navn. Amen.

Hvad med Det aronske Præstedømme?

AV JAMES E. TALMAGE

„I Messias's navn overdrager jeg jer, mine medtjenere, Arons præstedømme, som ejer nøglerne til engles betjening og til omvendelsens evangelium og til dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse; og dette skal aldrig mere tages fra jorden, førend Levis sønner atter frembringer et offer for Herren i retfærdighed." Lære og Pagter 13.

„Jeg blev kaldet og ordineret en søndag morgen uden varsel; og samme eftermiddag blev jeg anbragt som dørvogter i det hus, hvor de hellige mødtes for at tilbede Herren. Lige så snart jeg var blevet ordineret, kom en følelse over mig, som jeg aldrig fuldt ud har været i stand til at beskrive. Det syntes næppe muligt, at jeg, som kun var en dreng, kunne få den store ære fra Gud, som det er, at blive kaldet til præstedømmet. Jeg havde læst om Arons og Levis sønner, som blev udvalgt til at gøre dette det mindre præstedømmes hellige arbejde, men at jeg skulle blive kaldet til at tage del i det arbejde, der krævedes af dem, var mere end jeg kunne få ind i mit lille hoved. Jeg var både skrækslagen og glad. Da jeg så fik til opgave at stå vagt ved døren, glemte jeg alt om, at jeg kun var en dreng på 11 år; jeg følte mig opløftet af den tanke, at jeg tilhørte Herren, og at han ville hjælpe mig med at udføre, hvad som helst jeg blev bedt om at gøre. Jeg kunne ikke afvise den tanke, at der stod andre vagter, som var langt stærkere end mig, rundt omkring mig, skønt de ikke kunne ses med det menneskelige øje.

„Det, at jeg var blevet ordineret til diakon, havde også indvirkning på mange andre ting i mit liv. Engang imellem var jeg vist ved at glemme, hvad jeg var, men jeg vil altid være taknemmelig for de gange, hvor jeg virkelig huskede det, og tanken herom tjente altid til at gøre mig til et bedre menneske. Når vi f. eks. legede i skolegården, og jeg måske blev fristet til at snyde i en eller anden leg, eller midt i et skænderi med en legekammerat, huskede jeg pludselig på det, og det tænkte ord virkede her lige så kraftigt som det talte – *„Jeg er diakon:* og en diakon bør ikke gøre således." Når jeg var til eksamen, og jeg fik mulighed for at kunne skrive en anden drengs løsning af, eller kunne komme til at se efter bogen, så kom tanken til mig igen: *„Jeg er diakon,* og jeg må og skal være ærlig." Når jeg så, at de andre drenge snød enten i vore lege eller i skolen, så sagde jeg til mig selv: „Det ville være endnu mere forkert, hvis jeg gjorde det, for jeg er trods alt diakon og ved bedre."

„Ingen af de ting, jeg skulle gøre, var trættende for mig; tanken om, hvor stor en ære det var for mig, at jeg var blevet ordineret, gjorde enhver pligt i forbindelse hermed velkommen. Jeg var den eneste diakon i grenen og havde derfor rigelig lejlighed til at bestille noget.

„Det gjorde umådeligt stort indtryk på mig, da jeg blev ordineret til diakon, og jeg glemte det aldrig. Følelsen af, at jeg var blevet kaldet til at udføre en bestemt tjeneste for Herren, har været mig en kilde til styrke gennem årene. Da jeg senere blev ordineret til andre embeder i kirken, så kom den samme følelse over mig hver eneste gang – nemlig følelsen af, at jeg virkelig fik kraft fra Himlen, og at Herren forlangte af mig, at jeg skulle ære den myndighed, som han havde givet mig. Jeg er i tidens løb blevet ordineret til lærer, ældste, højpræst og endelig til Jesu Kristi Apostel, og hver eneste gang jeg har modtaget en ordination, har jeg på ny haft denne vidunderlige følelse, som jeg første gang mærkede, da jeg som diakon blev ordineret til at tjene Herren." (Studiekursus for præstedømmets kvorummer: Diakoner, 1914. Understregelser tilføjet.)

(Bror James E. Talmage, ordineret til apostel i 1911, var dreng og boede i England, da han fik overdraget Det aronske Præstedømme. Han blev anbragt ved døren som dørvogter, for at han kunne advare medlemmerne, når deres fjender nærmede sig, for kirken blev hårdt forfulgt i den egn. Tænk, et en dreng, der lige var blevet ordineret til diakon, fik overdraget dette hverv!)

SPØRGSMÅL ? OG SVAR

Svar gives her som hjælp og indsigt, ikke som fastslåelse af kirkens lære

„Hvordan kan jeg få større udbytte af stavskonferencerne? Jeg er efterhånden begyndt at føle, at jeg spilder min tid ved at deltage.“

Richard H. Morley

Kirkens konferencer er særlige lejligheder, hvor medlemmer såvel som ikke-medlemmer kan samles og få styrke og inspiration både fra hinanden og fra talerne. De sandhedsord, der siges der, kan gavne dig i din kirkelige kaldelse og i dit personlige liv.

Desværre findes der mennesker, som overværer både lokale konferencer og generalkonferencer med den følelse, at der ikke rigtigt er noget for dem at hente. Sædvanligvis tillægges skylden talerne, men hvis det virkelig var talerne, der bærer skylden, hvordan kan det så være, at én går utilfreds hjem, mens en anden, som måske ovenikøbet har siddet lige i nærheden af den første, synes, at det er den bedste konference, han eller hun nogensinde har overværet? Næ, det er ikke talerne, der er problemet, det er dem, der lytter.

Selvfølgelig er det rigtigt, at de, der taler, har pligt til at forberede sig meget grundigt. De bør følge Herrens råd om at: „... undervise hinanden i rigets lære.“ De, der gør det med flid, vil blive ledsaget af Herrens nåde. (L. & P. 88:77-78) Når talerne forbereder sig til at tale, bør de tænke på menighedens behov og desuden gøre sig modtagelige for Åndens vejledning. Men hvor ofte falder en virkelig god tale ikke til jorden på grund af tilhørernes mangel på den rette indstilling? Hvis tilhørerne derimod har bedt om inspiration, og virkelig forventer at få den, så sker det ofte, at talerne udtrykker sig langt bedre, end de egentlig formår. Altså lader det til, at den åndelige vækst, inspiration og tilfredshedsfølelse, man får ud af en konference, i høj grad afhænger af en selv.

Der er nogle, der har udtrykt beklagelse over, at generalautoriteterne ikke længere er i stand til at overvære de lokale konferencer i samme omfang, som de engang gjorde det. Vi ved, at det er kirkens vækst, der umuliggør dette. Husk, at Jesus sagde: „Sandelig, sandelig, siger jeg eder: den, som tager imod, hvem jeg sender, tager imod mig, og den, som tager imod mig, tager imod ham, som sendte mig.“ (Joh. 13:20) Med andre ord, hvis man ikke vil værdsætte og respektere de lokale talere for deres ord, så vil Herrens Ånd ikke være med en.

Hvad gør man helt præcis for at få mere ud af en konference?

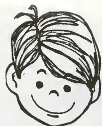
For det første må man forberede sig til konferencen ved at være forventningsfuld, modtagelig og optimistisk. Man bør naturligvis have adlydt budene og have gjort sit bedste for at føre de ting, man hørte ved forrige konference, ud i livet. Ja, vist er det vigtigt at komme til konferencerne, men det er endnu vigtigere at være trofast i alle ting i perioderne mellem konferencerne. „Og det skal ske, at om de er trofaste og øver tro på mig, vil jeg udgyde min Ånd over dem på den dag, de kommer sammen.“ (L. & P. 44:2)

Dertil kan det naturligvis gavne både dig selv, talerne og de andre tilhørere, at du går til Herren i bøn om særlige problemer eller behov, eller at du faster.

De, der på denne måde samler sig for at høre Herrens vilje, får at vide: „det er Herren velbehageligt, og englene fryder sig derover. Jeres bønner er steget op for den Herre Zebaoths øren og er blevet optegnet i de helliggjorte navnes bog, de, der er af den celestiale verden.“ (L. & P. 88:2)

Når du gør, hvad du kan, for at berede dig, kan Herrens vilje blive åbenbaret dig, og konferencerne blive meningsfulde for dig.

Richard H. Morley
Tilsynsførende med hjemmestudierne
for seminarer og institutter,
Australien

BØRNENES SIDER

Landsbyen, hvor der aldrig skete noget

VED DOLORES AVALOS
Illustreret af NINA GROVER

I den mexikanske landsby, Catarina, var skoleåret slut og børnene havde sommerferie. Ernesto og Ricardo spadserede sammen over en gold og tør græsmark på vej mod deres hjem, som var bygget at tørrede mursten, der var æltet af strå og ler. De bar hver på to store spande vand, som hang på de åg, de havde over skuldrene. I spandene havde de deres familiers vandforsyning, som de havde hentet fra en artesisk brønd, som lå et stykke derfra.

„Hvad skal vi lave i sommer?" spurgte Ricardo.

Ernestos ansigt med de sorte øjne viste tydeligt, at han kedede sig og var rastløs. „Ja, hvad tror du?" svarede han, „det samme som vi altid gør. Nemlig ingenting! Jeg ville ønske at regntiden snart kom. Så kunne vi i det mindste tage os en svømmetur."

„Måske skulle vi starte en klub eller sådan noget," foreslog Ricardo. „Vores maistro (lærer) siger..."
Ernesto flyttede lidt på det åg, der lå på hans skuldre: „Læreren skal ind til byen i seks uger for at studere, og så er det for sent at begynde på at lave en klub, når han kommer tilbage. Der sker da heller aldrig noget i denne by!"
„Nu ved jeg, hvad vi kan lave," sagde Ricardo langsomt, „vi kunne grave en brønd."
Ernesto brød ud i et bredt, hånligt grin: „Næh," sagde han, „det er vel nok noget af det mest spændende, jeg længe har hørt! Jeg er helt vild efter at bruge min ferie til at grave en brønd."
„Nå ja", sagde Ricardo. „Det er måske ikke det allermest spændende, man kunne tænke sig, men vi har faktisk brug for en brønd. Vi kunne grave den der, hvor vore baggårde støder op til hinanden, så kunne begge vore familier have nytte af den."
Ernesto tav et øjeblik. Han så over mod de fjerne bjerge og spekulerede på, hvad der mon var bagved dem. Var der mon bare flere små landsbyer, hvor der heller aldrig skete noget?
Men så tænkte han på, hvad Ricardo havde foreslået. De havde virkelig brug for en brønd i landsbyen. Ernesto tænkte på, hvordan hans mor sparede på de kostbare vanddråber. Noget af vandet brugte hun til at vande sine potteplanter. Hun dryppede en ganske lille smule vand ud på murstensgulvet, før hun fejede det. Selv det vand, der var blevet brug til at vaske op i, blev brugt til at vande lime- og appelsintræerne udenfor køkkendøren. Det med at undersøge, hvad der var bag bjergene, måtte nok vente til engang i fremtiden.
„Nå ja", sagde Ernesto til sidst, idet han trak på skuldrene, „så lad os grave en brønd."
Næste morgen hjalp Ernestos far drengene med at skære et hul i kaktushegnet, som adskilte deres baggård fra naboens. De gravede kaktusrødderne op af jorden, og med en pæl og et stykke tykt reb udmålte de den cirkel, hvor brønden skulle være.
Drengene var snart i gang med hakke og skovl. Den soltørrede jord

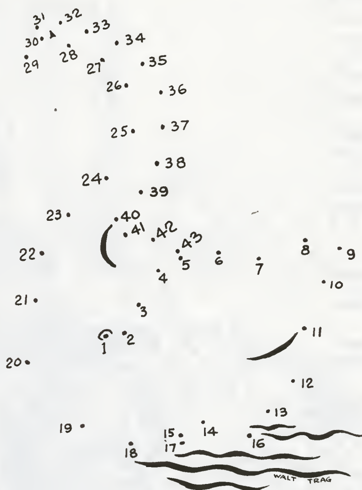
var hård, og efterhånden som eftermiddagen gik, blev det varmere og varmere.
„Hvor dyb skal brønden være?" spurgte Ricardo.
„Vi må jo grave, indtil vi kommer til noget vand!" smilede Ernesto.
Drengene arbejdede sammen dag efter dag, men nogle gange lod Ernesto sin fantasi løbe af med sig, medens han gravede. Han huskede de historier, som hans ven, hr. Clark, havde fortalt ham.
Hr. Clark var geolog, han var flyttet til Catarina, efter han var blevet pensioneret. Ernesto blev aldrig træt af at høre om de steder, han havde været.
Solen blev mere og mere sløret at se på, efterhånden som regntiden nærmede sig. Af og til var der nogle skyer at se på himlen, men landsbyen sov aldrig.
Drengene havde været nødsaget til at bygge en primitiv bloktrisse, så de kunne hejse spande med jord og sten op af brønden, der efterhånden var ved at blive dybere. Det var blevet sværere at grave nu, og drengene havde fået hård hud i hænderne. Men de sørgede hele tiden for at holde hullet ordentligt rundt.
En morgen var det Ernestos tur til at krybe ned i brønden, da de skulle begynde at grave. Han hejsede sig ned ved hjælp af rebet til bloktrissen, tog hakken op og begyndte at arbejde med den. Han blev med det samme klar over, at jorden nu føltes anderledes. Der var ikke flere sten, jorden var helt sandet. Ernesto fylde den tomme spand og gik så igen løs med hakken. Så hørte han en mærkelig lyd.
„Jeg tror, jeg har fundet en skjult skat!" sagde Ernesto for sjov, da han fik øje på Ricardos ansigt oppe ved brøndens kant.
Et øjeblik senere fik han fat i en gammel knogle. Det var ikke bare sådan et almindeligt gammelt ben. Det var et enormt kæmpeben.
„Jeg binder det fast i rebet," råbte Ernesto op til Ricardo. „Så kan du trække det op!"
Medens Ricardo så nærmere på knoglen, vedblev Ernesto med sit gravearbejde.
„Ved du hvad," råbte Ricardo ned til ham, „jeg har aldrig set sådan et før!"

Med stadig voksende ophidselse i stemmen råbte Ernesto tilbage. „Kom her ned! Der ligger noget kæmpestort hernede!"
De to drenge arbejde energisk i næsten en time. De havde næsten opgivet alt håb om at få den store genstand løs, da det endelig skete. Dennegang var det ikke en knogle, men derimod en enorm stødstand. Hvis den blev holdt lodret i vejret, var den meget længere end dem selv.
„Det må være fra en elefant!" udbrød Ricardo.
„Det kan da også være, at det er noget andet", hviskede Ernesto. „Lad os gå hen og spørge hr. Clark!"
„Jamen, hvad hvis han bare griner ad os!" spurgte Ricardo bekymret. Men hr. Clark lo ikke. I stedet kørte han med sin jeep så hurtigt, det kunne lade sig gøre, gennem de støvede, brolagte gader, til de nåede brønden.
Drengene så interesseret til, medens hr. Clark børstede den jord, der endnu hang fast ved den store stødtand, bort. Hans små, blå øjne havde et skeptisk udtryk, da han tog sin tropehjælm af og tørrede sveden af panden.
„Jeg er ikke palæontolog," forklarede han, „men jeg har en ven, der arbejder ved Mexicos nationalmuseum. Lad os telegrafere til ham."
Da Salvador Villegas, en ung palæontolog, ankom næste morgen, havde hr. Clark og de to drenge fundet tre ben til. På samme måde, som en lille flamme kan få små, tørre kviste til at flamme op og antænde et helt bål, kom der pludselig liv i Catarina. Lastbiler, jeeps og biler fyldte de snævre gader. Kroerne var optaget af journalister og fotografer. Alle ønskede at se det mærkelige fund. Da drengenes forældre blev klare over, hvor stor betydning denne udgravning havde, flyttede de med deres børn, sådan at bygningerne kunne blive revet ned. Området blev afspærret, men Ricardo og Ernesto fik lov til at grave sammen med eksperterne.
Da udgravningerne endelig var afsluttet, havde man fundet skeletter af fire mammutter, samt dele af endnu flere.
Der gik lang tid, før al ophidselse døde hen i landsbyen, Catarina. Længe efter at det endelig var blevet regntid, talte naboerne stadig om fundet.
„Hvad skal vi lave næste sommer?" spurgte Ricardo Ernesto en dag.
Ernesto lo, så hans sorte øjne strålede. „Der er da så meget forskelligt, vi kan lave," svarede han, „vi kan hjælpe til med at bygge vore nye huse, eller grave en brønd for eksempel . . ." Ernesto tav, for Ricardo smilede forstående som svar. Han tænkte på alt det, de havde oplevet. Drengene vidste begge, at de ikke behøvede at drømme om at tage langt bort. Der kan sagtens ske noget, selv i en lille landsby! ○

Dobeltgåde

VED WALT TRAG

Når du har tegnet fra prik til prik, så vend dette blad, og se nogle andre billeder.

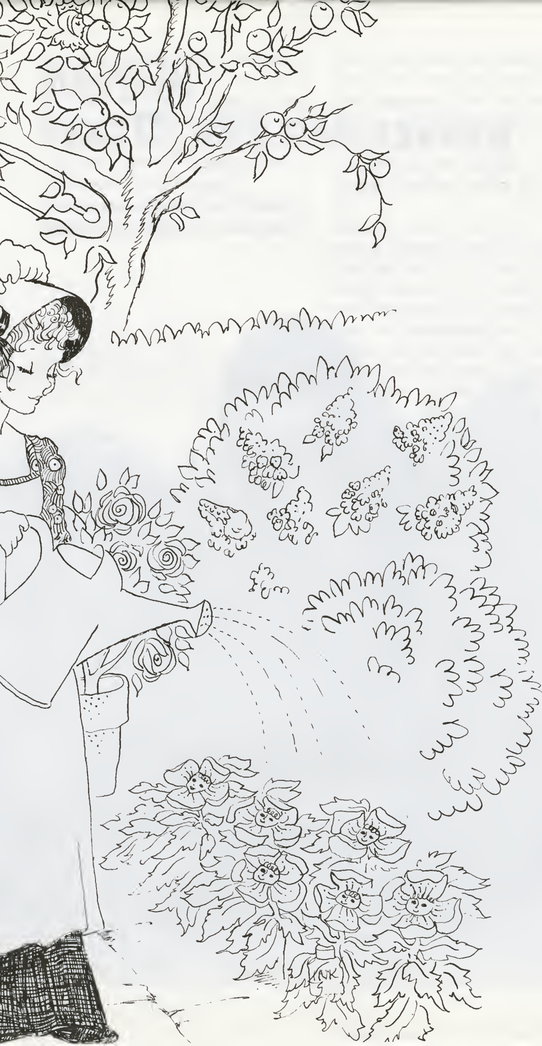

Marys have

ved Judy Capener

Der er gemt en isvaffel,
en dronning, en skiløber
en edderkop, en sikkerhedsnål,
en abemor med sit barn,
to fugleunger i en rede,
en guitar, en kanin og
en hårbørste i dette
billede.
Hvor mange af tingene kan du
finde?

NK

Miriam passer den lille Moses

VED MARY L. LUSK
Illustration ved VIRGINIA SARGENT

Det var i det mindste køligt mellem sivene ved flodbredden, men tiden gik langsomt. Miriam vidste, at hun ikke måtte tabe kurven, som flød på det lave vand mellem sivene, af syne, for i den lå hendes lillebror, som endnu kun var spæd.
Det havde været helt anderledes at passe Aron, da han var lille. Miriam havde haft ham på skødet og leget med ham i skyggen af deres morbærfigentræer. Men det var tre år siden, og før Farao, Ægyptens konge, havde givet ordre til, at alle drengebørn, der fødtes i de hebraiske familier, skulle kastes i Nilen.

Lige så længe, som Miriam kunne huske tilbage, havde hebræerne, det folk, som hun tilhørte, arbejdet hårdt i markerne for ægypterkongen, de havde lavet mørtel og mursten, og bygget byer og i det hele taget gjort alt, hvad han bød.
Men han havde sat opsynsmænd over dem, og disse forlangte mere og mere arbejde af dem. Nu bad hebræerne til deres Gud, om at de måtte blive frelst fra ægypternes åg.
Da Miriams lillebror blev født for kun tre måneder siden, holdt hendes mor, Jokebed, og hendes far, Amram, det hemmeligt for ægypterne. Han var sådan en yndig, lille dreng, og noget så sød. Hvordan kunne de da lade ægypterne smide ham i floden?
Så havde moderen lavet en kurv af sivene og gjort den vandskyende ved at smøre den både udvendig og indvendig med tjære. Da tjæren var tør, lagde hun et blødt tæppe ind i den, så barnet kunne ligge blødt. Så, i timerne lige før det blev lyst, lagde hun barnet ned mellem sivene ved flodbredden. Miriam gemte sig i nærheden, så hun kunne holde vagt og se, hvad der skete hendes lillebror.
Pludselig hørte hun nogen le og sludre i nærheden. Det var prinsessen, kongens datter, der sammen med sine hofdamer var kommet ned for at bade i Nilen.

Prinsessen fik øje på den mærkelige kurv, der flød der, og sendte en af sine hofdamer hen efter den.
Prinsessen åbnede kurven. „Sikke et smukt barn", sagde hun, medens hun så på barnet, der netop begyndte at græde. „Det må være et af hebræernes børn."
Miriam kom frygtsomt frem fra sit skjulested og spurgte prinsessen: „Skal jeg gå hen og finde en hebræerkvinde til at amme barnet for dig?"
Prinsessen nikkede, og Miriam løb så hurtigt hun kunne og var snart tilbage sammen med sin mor. „Pas på ham for mig," sagde prinsessen til Jokebed, „jeg skal nok betale dig godt for det."
Så bar Miriam og hendes mor barnet med sig hjem igen i kurven. De passede på ham og opdragede ham kærligt til at tilbede sit folks Gud. Og barnet voksede til.
Da han var blevet stor, tog Miriams mor ham med til Faraos datter, og han levede som prinsessens søn. Og prinsessen kaldte ham Moses, „fordi," sagde hun, „jeg trak ham op af vandet." ○

Genfortalt af G. N. LANDSDOWN
Illustration RICHARD HULL

Manden i månen

(Et sydafrikansk sagn)

For mange år siden var hyænen og hunden vældig gode venner, og de besøgte ofte hinanden. En dag sagde hyænen til hunden: „Jamen, kære ven, hvor ser du dog trist ud i dag. Hvad er der da i vejen?"
„Åh, åh," hylede hunden. „Min herre er så grusom imod mig. Han giver mig ikke nok at spise, og han slår mig tit. Hvad skal jeg dog gøre?"
Hyænen tænkte sig grundigt om et øjeblik og så sagde den: „Har du nogensinde lagt mærke til, at der er en mand i månen? Se du bare godt efter, næste gang der er fuld-

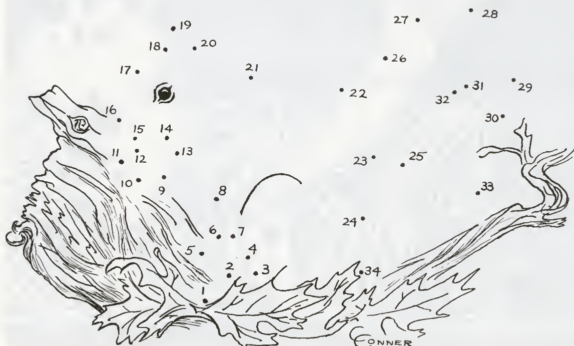
måne, så vil du få øje på ham. Han er meget venlig, og hvis du fortæller ham om dine problemer, så vil han hjælpe dig."

Hunden troede på, hvad hyænen havde sagt. Når der var noget, den var ked af, så satte den sig og fortalte månemanden det hele. Nogle gange hylede den hele natten, sådan som hunde nu har for vane.

Da hyænen første gang hørte hunden tale til månemanden, kunne den næsten ikke bare sig for grin. Og hver gang den kommer i tanke om det, griner den igen. Det er grunden til at det dyr stadig kaldes den leende hyæne. ○

Hvem gemmer sig her?

AF CAROL CONNER

MONUMENTER OVER SVUNDNE FOLK

VED PAUL CHEESMAN

Mesoamerika: er en geografisk betegnelse for et område, der dækker det meste af Mellemamerika: det sydlige Mexico, Guatemala, El Salvador, det meste af Honduras, Costa Rica og en del af Nicaragua; det er et landområde, hvis ældgamle ruiner ligger som gravstene for fjerne civilisationer; en verden af svundne kulturer, hvis bedrifter ofte konkurrerer med, ja sommetider overgår den gamle verdens kulturer.

Fordi Mormons Bog, „hovedhjørnestenen i vor religion", er en optegnelse om nogle af de gamle indbyggere i Mesoamerika, så interesserer ruinerne og kulturgenstandene fra denne del af den nye verden i særlig grad de sidste dages hellige.

Der synes at hvile en særlig atmosfære af mystik over disse næsten ukendte folks smuldrende monumenter. Som sidste dages hellige er vi os naturligvis dette særlig bevidst, måske fordi vi er klare over, at der er så mange af fundene der, der passer sammen med det, vi kender fra Mormons Bog: deres religiøse ritualer, som for eksempel dåb; deres tro på en hvid Gud med skæg; deres enorme arkitektoniske frembringelser; deres landbrugs udvikling; deres udsøgte kunsthåndværk; deres smukke arbejder i guld og andet metal.

Gætteværk? Javist. Det er på den måde, at man danner teorier. Men en skønne dag vil fundene fra disse kulturer, der eksisterede før Kolombus, alle passe sammen, og fremme vor forståelse af Mormons Bogs folk.

Det er dog godt at huske på, at disse oldtidsminder ikke bare er nøgler til fortiden; de hjælper os også til at forstå vore dages hellige i Mexico og Mellemamerika. Disse ældgamle bygningsværker er en arv til de nuværende indbyggere fra deres forfædre, og naturligvis må man føle en vis ære, respekt og stolthed ved at eje så storslået en kulturarv. Store dele af de moderne folks sprog, folketradition og kultur har deres oprindelse langt tilbage i tiden, en fortid, der er tæt knyttet til disse monumenter over en forsvunden tidsalder.

Fortsatte arkæologiske undersøgelser kan bestemt højne vor forståelse for vore brødre og søstre i disse lande i dag. Og hvem ved, med tiden kan vi måske løse ruinernes gåde og komme til fuld forståelse om deres betydning.

Følgende reproduktioner, som jeg har taget udfra et stort udvalg af billedmateriale, viser både det mystiske og den hendøende storhed, der er over disse svundne folkeslags monumenter.

Copan menes at være den næststørste oldtidshovedstad på den sydlige del af halvøen, og at den har været sædet for datidens lærdom. Byen dateres til 176 år e. Kr. Der er fundet smukt udskårne altre og monolitter (søjler udhugget af een sten) på de

COPAN

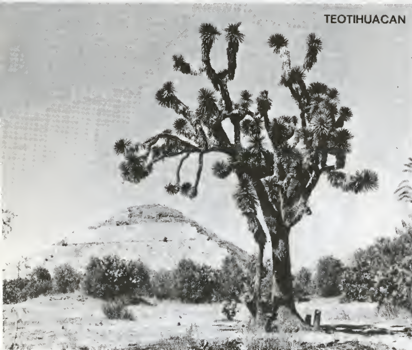
store pladser, som viser billedhuggernes arbejder på den tid. En storslået hieroglyfisk trappe, der er ca. 100 m. bred og som har 62 trin, indeholder mellem 1500 og 2000 hieroglyffer. Videnskabsmændene mener, at nøjagtige intervaller mellem eklipser (sol og måneformørkelser) for første gang blev beregnet her. Man tror også, at dygtige astronomer og matematikere regerede over indbyggernes liv gennem deres astrologiske forudsigelser.

Teotihuacan ligger ca. 50 km. nordøst for Mexico City. Teotihuacan er et område, hvor der ligger den ene store samling ruiner efter den anden. Man har forsørgt at hæfte mange forskellige datoer på dem, men tilsyneladende er de fleste bygget omkring 300 år f. Kr., altså på Mormons Bogs tid. Den største bygning, der endnu findes, er solpyramiden; i nærheden af den ligger tolv alterbygninger. Arealet, der dækkes af pyramiden er langt større end det tilsvarende areal under den vældige Cheopspyramide i Ægypten. Der findes stadig mange „gadekryds", store pladser, paladser og offentlige bygninger. Cementerede gader dækker underjordiske vandledninger. Væggene er kalkede eller smykket med vægmalerier. Det aztekiske navn for denne smukke by, Teotihuacan, betyder: „Stedet, hvor guderne bor."

Monte Alban. Det vil blive for vanskeligt at finde smukkere bygningsværker end dem, der ligger oven på en høj bakke i nærheden af den moderne by, Oaxaca, 320 km. sydøst for Mexico City. Den ældgamle by, Monte Alban, der er bygget 800 år, før Frelserens fødsel, står stadig den dag i dag. Der er blevet fundet guldarbejder, ting af kostbar jade, obsidian, armringe af guld og sølv, et smukt gennemsigtigt kar, og mange andre kunstgenstande, ved udgravningen af denne ældgamle by.

La Venta. Den såkaldte Olmec-kultur i La Venta i det sydlige Mexico dateres til omkring 880 år f. Kr. Store fritstående basaltskulpturer af menneskehoveder blev udhugget af dette folk, og nogle af videnskabsmændene regner med, at de er portrætter af folkets adelige. Dette ukendte folk må også have været langt fremme inden for det tekniske område, såvel som det kunstneriske, fordi materialet til disse store skulpturer må være hentet fra Tuxtlabjergene, der ligger ca. 80 km. nordvest for La Venta. De enorme hoveder, hvoraf nogle måler mere end 3 m. i højden, udgør en af det gamle Amerikas kunstneriske højdepunkter, og alligevel forbliver deres funktion og formål et mysterium. På et senere tidspunkt har La Venta åbenbart tiltrukket folk fra fjern og nær, som kom for at tilbede Quetzlcoatl, og her findes korset indhugget i væggene 500 år før Kristi fødsel.

Palenque. Ruinerne af Palenque ligger i skyggen af de frodige højdedrag øst for Villahermosa i Mexico. Et fireetagers tårn rejser sig blandt bygningerne, og adskillige trapper går fra grundetagen og hele vejen op.

TEOTIHUACAN

PALENQUE

LA VENTA

TIKAL

Man tror, at det både er blevet brugt som astronomisk observatorium og som vagttårn. Inden i inskriptionstemplet, som ligger i nærheden af dette tårn, ligger en eller anden fornem person fra det 7. århundrede begravet. På overfladen af låget til sarkofagen er livets træ afbilledet i form af et kors. Disse ruiner, som er resterne af en fantastisk civilisation, der kan dateres tilbage til før Herrens fødsel, står som et gådefuldt monument over ukendte bygmestre.

Tikal. Den store ruinby Tikal ligger i Guatemala nær grænsen til Britisk Honduras. Der ligger over 3000 forskellige bygningsværker på dette arkæologiske område i troperne, der iblandt templer, paladser, helligdomme, offeraltre, ceremonielle forhøjninger, boliger, dansepladser, terrasser, hævede veje, badeanstalter og mere end 800 stenmonumenter. Der er fundet over 100 000 ting, der har været brugt til ceremonier, samt forskelligt værktøj, smykker og andre ting. Bygningerne ved Tikal kan dateres helt tilbage til 600 år f. Kr. Her ses den Store Jaguars tempel, som er en af de smukkeste bygninger på hovedpladsen, skønt langtfra den største.

Cuicuilco. På et eller andet tidspunkt før Kristi fødsel blev den ovale Cuicuilcopyramide bygget nær udkanten af Mexico City. Denne ruin, består af en stump kegle, der er næsten 25 m. høj og 119 m. i diameter. Toppen består af fire sektioner, der er forbundet med en rampe og en trappe, men ligner kun i store træk den oprindelige konstruktion. På et tidspunkt, da kristendommen havde fundet vej dertil, udslettede en katastrofe Cuicuilco. Xitle, en mindre, tilsyneladende uanselig vulkan i nærheden, kom i udbrud og dækkede ikke alene Cuicuilco, men også store områder sydvest for Mexicodalen, også kendt som Pedregalen (den stenede jord).

Dzibilchaltun. Nær ved havet, nord for byen, Merida, på Yucatan i Mexico, ligger ruinerne af Dzibilchaltun, der strækker sig over mere end 50 km². Man mener, at byen har været handelscentrum for et stort opland. De forskellige lag tyder på, at de tidligste indbyggere boede der omkring år 2000 f. Kr., og at stedet har været beboet til omkring den tid, hvor spanierne erobrede landet. Der er i fundamenterne fundet potteskår med mønstre fra samtlige perioder mellem disse to tidspunkter.

Dr. Cheesman er leder af afdelingen for studier i forbindelse med Mormons Bog ved Brigham Young universitetet og har foretaget mere end tyve rejser til Central- og Sydamerika for at studere ruinerne i disse lande.

MONTE ALBAN

CUICUILCO

Pagtens vogtere

VED MARY PRATT PARISH

Langt borte i Ukraine plejede store ulveflokke at strejfe omkring på de steder, hvor der færdedes mennesker, og det var nødvendigt, at de, der rejste over længere afstande beskyttede sig mod disse ulve om natten. Dette gjorde de ved at antænde store bål. Hvis ilden flammede godt, holdt ulvene sig godt borte fra lejren, men hvis ilden gik ud, var de der straks. Lejrens skæbne afhang med andre ord af den, der havde ansvar for, at bålet ikke gik ud.

Også åndeligt findes der glubske ulve, der strejfer omkring og blot venter på en chance til at gøre fortræd og ødelægge. Som værn mod denne fare, har Herren givet Israels mødre ansvaret for, at troens bål bliver holdt ved lige i deres børns hjerter. Disse Israels mødre er pagtens vogtere. Og hvis de er trofaste overfor dette hverv, så vil den pagt, som Herren har gjort med sit folk, om at de skal være ham: „en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab", (1. Peter 2:9) forblive gyldig generation efter generation. Hvis de svigter, vil „ulvene" komme, og pagtens velsignelser vil være borte.

Denne pagt begyndte med Abraham, som levede på et tidspunkt, hvor alle andre var frafaldne. Alligevel var han og hans hustru Sara trofaste og blev de redskaber, gennem hvilke han oprettede sin kongelige familie — en ny slægt — som skulle bære Guds magts scepter, det hellige præstedømme, til evig tid.

„Vi må huske at Sara kom fra en familie, hvor det var skik og brug at dyrke afguder."

Ydermere indgik Herren pagt med Abraham om, at hans sæd skulle blive så talrig som havets sand eller som himlens stjerner. Og alligevel havde Abraham og Sara efter at have ventet i fireogtyve år, ingen efterkommere. Sara var da femoghalvfjeds år gammel og over den alder, hvor kvinder får børn, og hun foreslog da, at Abraham skulle gå ind til hendes trælkvinde, idet hun tænkte, at et hvilket som helst barn af Abrahams sæd, ville være den lovede efterkommer. Men hun havde ingen ret til at bestemme, hvem der skulle være mor til denne pagtens slægt, ligesom Abraham heller ikke havde det. Thi Herren valgte Sara.

Men hvorfor, kunne man spørge, ventede Herren otteogtredive år, før han lod Sara få et barn? Vi har

ingen forklaring herpå i skrifterne, men måske var Sara ikke parat til at være mor, før hun havde gennemgået meget og havde fået en lang række erfaringer, som kunne styrke hendes tro. Vi må huske på, at Sara var født og opvokset i et land, hvor alle var fuldstændig frafaldne. Folkene havde tilsidesat deres fader, Noas Gud og dyrkede afguder. Sara kendte ikke til andet. Hendes far og hans far igen var afgudsdyrkere; kun Abraham, som var hendes onkel, tilbad den sande Gud. Han alene holdt ud og gjorde sig stærk overfor den bølge af manglende tro, der havde spredt sig over landet. Vi ved, at Sara kom til at forstå og kende Abrahams Gud, for Abraham giftede sig med hende, og han ville ikke have giftet sig med en kvinde, som dyrkede afguder.

Men ville Sara forblive trofast? At være mor til pagtens folk var et meget stort og helligt kald. Hun skulle bringe en stor og ædel ånd, som var udvalgt, før verden blev grundlagt, til verden, en som skulle blive et vigtigt redskab til oprettelsen af Herrens kongelige familie på jorden. Denne ædle ånd ville komme til verden i et hedensk land, hvor han ville blive udsat for dårlig indflydelse i retning af afgudsdyrkelse. Hans tro på den eneste, sande Gud ville for en stor del afhænge af den indflydelse, som hans mor havde på ham. Gennem hende kunne han lære om den pagt, Herren havde gjort med Abraham. Han ville opdage, at han var arving til pagten, og at kommende generationers forståelse af dette, afhang af, i hvor høj grad han holdt den i ære.

På denne måde var Sara pagtens vogter, for dens fortsatte beståen afhang stort set af hendes indflydelse. Hun måtte ikke under nogen omstændigheder vende tilbage til sit lands religiøse skikke.

Hendes første prøvelse var, at hun måtte forlade alt, hvad hun ejede og havde kært, for ad støvede karavaneveje at følge Abraham til et ukendt land, idet hun kun havde Abrahams ord for, at Herren ville lede dem. Sara bestod denne prøve, men kun for at blive underkastet en anden. Da de kom til deres bestemmelsessted, fandt de ikke det land, der flød med mælk og honning, sådan som de havde ventet det, i stedet fandt de et land, der var så øde, at det ikke kunne brødføde dem. Men Saras tro var så stærk, at hun drog videre til Ægypten sammen med Abraham uden at kny, idet hun uden at forlange at få grunden at vide dertil, adlød Herrens befaling om, at hun skulle udgive sig for Abrahams søster. Resultatet af dette var, at hun blev bragt til Faraos hus, hvor hun igen blev udsat for omgivelser, der lignede dem, hun havde været vant til hjemmefra, før hun giftede sig med Abraham. Thi her kendte man ikke Abrahams Gud.

Som kongens gæst og omgivet af afgudsdyrkere, kunne Sara være blevet svagere i sin tilbedelse af Jehova, hvis det overhovedet var muligt, men hun var stærk, og det skete ikke. Hun beviste ikke alene, at hun var en dydig hustru, men også at hun var trofast overfor den eneste, sande Gud, idet hun var ham taknemmelig for, at han beskyttede hende mod den ondskab, der fandtes ved hoffet.

Fra den tid, hvor Herren lovede Abraham afkom, forventede Sara ganske naturligt, at dette skulle gå i opfyldelse gennem hende. Hun trøstede sig hermed, indtil hun var blevet for gammel til at få børn. Så bøjede hun sig med blødende hjerte for Herrens vilje og opgav alt håb, om selv at få et barn. Hun ofrede dette sit hjertes største ønske på troens alter, og hun foreslog Abraham, at en anden skulle være mor til det lovede barn.

Sara var nu parat til at blive velsignet. Og velsignelsen var Isak. Da Herren kundgjorde Abraham, at Sara skulle have et barn, gjorde Herren hende til „prinsesse"; således kunne alle efterfølgende generationer omtale hende som deres kongelige moder. (Se 1. Mos. 17:15-16) Og skønt Sara var halvfems år gammel, fik hun: „kraft til at blive stammoder for en slægt; thi hun holdt ham for trofast, som havde forjættet det." (Heb. 11:11)

Om Isak sagde Herren: „Med ham vil jeg oprette min pagt, og det skal være en evig pagt." (1. Mos. 17:19) Hans hustru Rebekka blev udvalgt af Herren og prøvet i tyve år, før hun fik den velsignelse at blive mor. Så fik hun til gengæld tvillinger — Esau og Jakob. Jakob var den yngste.

Medens børnene stadig var i hendes moderliv, åbenbarede Herren Rebekka, at omvendt af, hvad der ellers var skik og brug på den tid, skulle „den ældste tjene den yngste." (1. Mos. 25:23) Da hun havde fået dette at vide, vogtede hun omhyggeligt Jakobs gudgivne ret til at blive pagtens arving. Da hun opdagede, at Isak havde i sinde at give denne velsignelse til Esau, som allerede havde solgt sin førstefødselsret til Jakob og ydermere havde øvet uret ved at gifte sig med to kananæiske kvinder, stillede hun sig i vejen og satte Jakob i hans sted.

Da Jakob protesterede og sagde: „Sæt nu, at jeg 'henter mig en forbandelse og ingen velsignelse,' " svarede Rebekka: „Den forbandelse tager jeg på mig, min søn." (1. Mos. 27:12-13) Rebekka ville hellere tage følgerne for disse handlinger, hvor tunge disse end måtte blive, end hun ville se pagten blive ført over på den forkerte efterkommer. Hun var i sandhed pagtens vogter.

Da Isak blev klar over, hvad der var sket, fortalte han Esau, at han havde givet Jakob velsignelsen og han tilføjede: „og nu er og bliver han velsignet." (1. Mos. 27:33) Han fastslog hermed, at ordene, der havde lydt fra hans læber, ikke var hans egne, men Herrens, og at de ikke kunne ændres.

Senere gjorde Herren pagt med Jakob, om at præstedømmet for evigt skulle bæres af hans slægt, og at han ville blive fader til mange mennesker, ganske sådan som han havde forjættet hans far og hans bedstefar før ham, idet han på denne måde fjernede skylden fra Rebekka, for hvad hun havde gjort.

Man ved ikke meget mere om Rebekka, udover at hun opmuntrede Isak til at sende Jakob til hendes bror Laban, for at han kunne finde sig en hustru blandt hans slægtninge; der var nu også en anden mere overhængende grund hertil, nemlig at Esau pønsede på at dræbe Jakob, og at Jakob enten måtte flygte eller lide døden.

Jakob giftede sig med Labans to døtre, Lea og Rakel. Lea fik seks sønner og en datter, før Rakel fik nogen børn. Ligesom sine forgængere Sarah og Rebekka ventede Rakel i mange år, før hun blev velsignet med et barn: „Skaf mig børn, ellers dør jeg," udbrød hun.

(1. Mos. 30:1) „Så kom Gud Rakel i hu, og Gud bønhørte hende og åbnede hendes moderliv." (1. Mos. 30:22) Så fik hun Josef.

Mon ikke Herren gennem de lange, ufrugtbare år beredte Rakel til at opdrage Josef til at følge Guds veje. Han måtte lære, at han måtte forblive trofast, fordi han senere skulle komme ud for megen dårlig indflydelse fra de hedninger, blandt hvilke han kom til at tilbringe størstedelen af sit liv.

Rakel måtte for alt i verden ikke svigte. Det gjorde hun heller ikke, for Josef blev ikke alene et mønster på retfærdighed, men et ædelt, venligt, barmhjertigt menneske, der var Gud og sit folk tro. Han stod i gæld til en ædel mor. Skønt han var den næstyngste af sin fars børn, var førstefødselsretten hans, hvilket virkeliggøres gennem Efraim.

Men Rakel fik aldrig at vide, hvor højt Josef skulle nå, for hun døde, kort efter at hun havde fået Benjamin, mens hun sørgede over Josef, som man troede var død.

Jokebed, Moses' mors rolle minder meget om Rakels, for Jokebeds søn blev også medlem af det ægyptiske hof. Han blev bragt dertil som barn og voksede op som Faraos dattersøn. Og alligevel, da prøven kom, forlod Moses Faraos hof, han opgav det hjem og det land, hvor han var vokset op, for at støtte de undertrykte israelitter.

De lærdomme, som Moses fik af sin mor i de få år, hvor hun var ansat som hans amme, gjorde så stort indtryk på ham, at han aldrig glemte, at der kun var een sand Gud, som havde gjort en pagt med sit folk, Israel, om at de skulle være et udvalgt folk — og redskaber for hans magt. Og alt det, som Moses lærte af sine ægyptiske lærere, var for intet at regne mod denne sandhed. Det ville ikke være for meget at sige, at Jokebed var en sand frelser for Israel, for hun underviste Moses, og uden ham var de ikke blevet udfriet.

Skønt mange mødre i det gamle Israel var trofaste mod det hverv, der var blevet dem pålagt, så var der sandelig mange, der ikke var det. Tilsidst gav de fleste mennesker efter og tillod afgudsdyrkelsen vinde indpas blandt sig. Ahab, deres konge, giftede sig med Jezebel, som tilbad Baal; og fordi hun var mere ihærdig end pagtens vogtere, kom hele nationen under hendes indflydelse og tilbad guder af træ og sten.

Folket havde: „krænket lovene, overtrådt budene og brudt den evige pagt." (Es. 24:5) Derfor gjaldt pagten ikke længere. Det medførte, at Herren trak sin Ånd tilbage fra folket og lod det ene tilbage. De vandrede som fremmede i fremmede lande, for Herren spredte sit folk ud blandt jordens nationer — et tragisk bevis på, at pagtens vogtere ikke havde røgtet deres hverv for Herren.

I vor tid kalder Herren sit folk frem fra alle lande og verdensdele. Mødrene indenfor pagtens slægt har igen det privilegium at være pagtens vogtere. Denne gang må de ikke svigte.

Styrk den patriarkalske orden i hjemmet

VED BRENT A. BARLOW

Apostlen Paulus gav følgende råd: „I hustruer skal underordne jer under jeres mænd ..." (Ef. 5:22, se også Kol. 3:18) Han lærte os også, at en „mand er sin hustrus hoved ..." (Ef. 5:23) Desuden lærte Herren, i Edens Have, Eva, at: „til din mand skal din attrå være, og han skal herske over dig!" (1. Mos. 3:16)

Det er rigtigt, at hustruen og moderen i nogle sidste dages helliges hjem må påtage sig hovedansvaret for familiens trivsel og de beslutninger, der træffes. Dette vil for eksempel være tilfældet, hvis der ikke er nogen fader grundet dødsfald eller skilsmisse, eller hvis faderen er midlertidigt ude af stand til at virke som familiens overhoved på grund af sygdom. Men hvad med et sidste dages helligt hjem, hvor der både er en far og en mor? Hvordan bør forholdet mellem faderen og moderen være, især hvis faderen bærer præstedømmet?

I 1902 udtalte præsident Joseph F. Smith, kort efter at han var blevet kirkens sjette præsident, følgende:

„Faderens myndighed er den største, hvad angår beslutninger om hjemmets organisation, især hvis han, der præsiderer over hjemmet, bærer det højere præstedømme. Denne myndighed er fastslået gennem tiderne, og er blevet højt respekteret af Guds folk i alle uddelinger, og er ofte blevet understreget i lærdomme fra de Gud-inspirerede profeter. Den patriarkalske orden er af guddommelig oprindelse og vil bestå gennem tid og evighed. Der findes altså en god grund til at mænd, kvinder og børn bør forstå denne orden og myndighed i Guds folks hjem og forsøge at gøre den til det, som Gud vil have, den skal være, nemlig en forberedelse til ophøjelse for hans børn. Det er altid faderen i et hjem, der har den højeste myndighed, og i alle ting, der henhører til familien og hjemmet, bør hans vilje være den fremherskende." (Joseph F. Smith: *Gospel Doctrine,* siderne 286-87)

Er sådanne lærdomme relevante for nutidige sidste dages hellige ægteskaber og hjem? Der opstår straks spørgsmål, om hvordan den patriarkalske orden virker i et sidste dages helligt hjem. Hele dette spørgsmål kræver en nærmere vurdering, både i teorien og hvad angår den praktiske anvendelse.

På hvilken måde virker en sidste dages hellig ægtemand som sin hustrus „hoved"? Skal kvinden „adlyde" sin mand altid og i alle ting? Har kvinden nogen indflydelse på de bestemmelser, der træffes angående hjemmet og familien? Er en patriark det samme som en diktator, som hersker fuldstændig enerådende og ofte på en dominerende måde?

Lad os begynde med at sige, at en sidste dages hellig ægtemand eller far præsiderer over sin kone og sine børn på samme måde, som en biskop eller stavspræsident præsiderer over den gruppe mennesker, som han er sat til at lede. De har begge rådgivere, og træffer sjældent store beslutninger uden gensidigt at diskutere det med dem, som de har kaldet til at hjælpe sig. Det er ofte tilfældet, at et råd, der gives af en rådgiver, hjælper den, der præsiderer, til at træffe en rigtigere beslutning.

En rådgiver kan måske blive valgt til at præsidere, når den oprindelige leder er fraværende, eller han eller hun kan måske efter aftale tage ledelsen, selv når lederen er til stede, Skønt sidstnævnte stadig præsiderer. Det forholder sig ifølge præsident Smith på samme måde i hjemmet: „I hjemmet tilfalder den præsiderende myndighed altid faderen." Kirkens præsident gik videre og forklarede hvorfor:

„... Denne patriarkalske orden har en guddommelig oprindelse og et guddommeligt formål, og de, der under det ene eller det andet påskud ser bort derfra, er ude af harmoni med ånden i Guds love, således som

de er ordinerede til brug i hjemmet. Det er ikke kun et spørgsmål, om hvem der er bedst kvalificerede til at lede i hjemmet. Det er heller ikke kun et spørgsmål om, hvem der lever på den værdigste måde. Det er først og fremmest et spørgsmål om lov og orden, og dets betydningsfuldhed ses ofte udfra den kendsgerning, at myndigheden forbliver respekteret længe efter, at manden måske i virkeligheden er uværdig til at udøve den." (*Gospel Doctrine* siderne 287-88)

Forestil jer for eksempel den forvirring, der ville opstå, hvis der var to biskopper i jeres ward, og den ene rejste sig ved nadvermødet og bekendtgjorde, at nadvermødet ville blive holdt en time tidligere den følgende søndag. Tænk jer så, at den anden biskop, medens den første endnu talte, rejste sig op og udtrykte ønske om, at nadvermødet blev holdt til sædvanlig tid. Ville de demokratiske principper kunne virke, hvis der var to, der præsiderede? Tænk, hvis I havde to stavspræsidenter, to præsidenter over ældsternes kvorum, to søndagsskoleledere, to primary og hjælpeforeningspræsidentinder, som præsiderede over hver af de forskellige grupper. Hvordan ville kirken fungere? Ville „lov og orden" være fremherskende? På samme måde: skulle to mennesker præsidere over hinanden i et ægteskab eller over deres børn, især når den ene bærer præstedømmet og har modtaget guddommelig ret til at præsidere?

Vi kan bedre forstå ligheden mellem at præsidere over et hjem og over et ward ved at undersøge, hvad Paulus lærte os. Han lærte os, at for at en

mand kan blive ordineret til biskop, må han være gift og: „styre sit hus godt, og — på fuldt værdig måde holde sine børn til lydighed." (1. Tim. 3:4) Og have: „troende børn, som ikke er i vanry for udsvævelser eller er genstridige." (Titus 1:6)

Når en mand har bevist, at han er i stand til at præsidere over hjemmet, hvad der jo er hans vigtigste pligt, så er han parat til at påtage sig endnu et præstedømmets formynderskab. Paulus begrundede dette på følgende måde: „Dersom en mand ikke forstår at styre sit eget hus, hvordan skulle han da kunne sørge for Guds menighed?" (1. Tim. 3:5)

Paulus sagde, at der er „en hemmelighed" forbundet med den patriarkalske orden. (Se Ef. 5:32) Hemmeligheden ligger måske ikke så meget i den måde, hvorpå kvinden underkaster sig sin mand, som den måde, hvorpå manden præsiderer over hustruen og børnene og i det hele taget behandler dem. Præsident Smith udtrykte det på denne måde:

„Denne myndighed bærer et ansvar med sig, ja, et tungt ansvar, ligesom det bærer rettigheder og privilegier med sig; mændene kan derfor ikke leve et for eksemplarisk liv, eller bestræbe sig for meget efter at leve i harmoni med den Gud-ordinerede lederrolle i familieorganisationen." (*Gospel Doctrine,* siderne 287-88)

Apostlen Paulus siger: „I mænd! elsk jeres hustruer, ligesom Kristus elskede kirken og gav sig selv hen for den ... På samme måde bør mændene elske deres hustruer som deres egne legemer, den som elsker sin hustru, elsker sig selv. Ingen har jo nogensinde hadet sit eget kød, men han giver det føde og har omhu for det, ligesom Kristus har for kirken, ... Dog skal også I hver især elske sin hustru som sig selv; men hustruen skal have ærefrygt for sin mand!" (Ef:25, 28-29, 33)

Moderne åbenbaring viser, hvordan

en, der holder præstedømmet, skulle være åndelig leder, og hvordan det vil give ham indsigt i, hvordan man som bærer af præstedømmet præsiderer, særlig over hustru og børn:

„Ingen magt eller indflydelse kan eller bør udøves i kraft af præstedømmet uden gennem overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtmodighed og uskrømtet kærlighed;

„gennem venlighed og sand kundskab, som uden hykleri og uden svig vil udvikle sjælen meget.

„Irettesæt skarpt, når den Helligånd driver dertil, og udvis derefter større kærlighed mod ham, som du har irettesat, at han ikke skal betragte dig som sin fjende;

„... præstedømmets rettigheder er uadskilleligt forbundet med himlens kræfter, og himlens kræfter kan ikke kontrolleres eller bruges uden ved retfærdighedens grundsætninger.

„At de kan overdrages os, er sandt; men om vi forsøger at skjule vore synder eller tilfredsstille vort hovmod og vor forfængelige ærgerrighed eller øve kontrol, herredømme eller tvang over menneskenes sjæle i nogen som helst grad af uretfærdighed, se, da unddrager himlene sig os, Herrens Ånd bedrøves, og når den er veget bort, da er den mands præstedømme og myndighed borte.

„Ved sørgelig erfaring har vi lært, at det ligger i næsten alle menneskers natur og tilbøjelighed, så snart de formoder, de har fået en smule myndighed, da straks at udøve uretfærdigt herredømme.

„... pryd altid dine tanker med dyd, da skal du have større frimodighed for Guds åsyn, og præstedømmets lære skal falde på din sjæl som himlens dug.

„Den Helligånd skal være din stadige ledsager, og dit scepter retfærdighedens og sandhedens uforanderlige scepter, og dit herredømme skal være et evigt herredømme, og det skal uden tvang tilflyde dig fra evighed til evighed." (L. & P. 121:41-43, 36-39, 45-46)

Ved at styrke den patriarkalske orden i sidste dages hellige hjem, vil ikke alene forholdet mellem mand og hustru blive forbedret, men forholdet mellem forældre og børn vil også nyde godt deraf. Når hustruen sætter spørgsmålstegn ved de beslutninger, som manden har truffet, og ved hans ret til at præsidere i hjemmet, er det da ikke en logisk konsekvens heraf, at børnene også vil gøre det? Og er det ikke yderligere muligt, at barnet så ikke alene vil være i tvivl om faderens men om begge forældrenes ret til at træffe beslutninger angående deres eget liv? Dr. Edward J. Rydman, som er leder for Sammenslutningen af Amerikanske Ægteskabs- og Familievejledere, har sagt:

„Man har endnu ikke meget bevismateriale at støtte sig til, men der er voksende bekymring blandt visse grupper, over at ungdommens stadig voksende oprør er en naturlig fortsættelse af bevægelsen for, at alle skal være lige. På en ny måde og i stadig større antal forlanger de unge i dag at få indflydelse på uddannelse, ægteskab, og sexuelle normer, foruden andre vigtige områder af livet. Ligesom kvinden sætter spørgsmålstegn ved mandens myndighed, således sætter ungdommen spørgsmålstegn ved familien og alle lignende sociale institutioner." (Edward J. Rydman i forordet til: *Handbook of Marriage Counseling,* Ben N. Ard, jr., and Constance Ard, ed.)

Sidste dages hellige forældre står muligvis overfor en vanskelig tid. Det er blevet os befalet at undervise vore børn i evangeliets principper, at have tro på Kristus, at omvende sig og at blive døbt og modtage den Helligånd. Kort sagt: „... De skal lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren." (L. & P. 68:28) Det har sine konsekvenser ikke at rette sig herefter.

Paulus lærte også, at: „Det skal du vide, at i de sidste dage skal der komme strenge tider. Thi menneskene (børnene) vil blive ... ulydige mod forældre, utaknemmelige, ufromme." (2. Tim. 3:1-2) Hvis sidste dages hellige familier skal komme godt igennem „ulydighedens dage", må vi omhyggeligt undersøge de principper, efter hvilke vore familier bliver styret og opretholdt.

Herren bød det gamle Israel: „Ær din fader og din moder," (2. Mos. 20:12) et princip, der ikke alene skal forelægges børnene gennem ord, men som skal vises dem ved, at moderen først ærer faderen som familiens overhoved og ved at faderen ærer moderen.

Hvis mand og hustru viser respekt for hinanden, så lærer deres børn også at ære deres forældre. Befalingen om at ære sin far og mor, er ifølge præsident Smith bindende for hvert eneste medlem af kirken i dag, for loven er evig.

Forældre og lærere har også et vigtigt ansvar, overfor de sidste dages hellig unge, for at forberede dem til ægteskabet. Paulus rådede til, at vi: „opmuntrer de unge kvinder til at være kærlige hustruer og mødre, sindige, kyske, huslige, gode, lydige mod deres mænd." (Titus 2:4-5) Og han sagde også: „Derfor vil jeg, at unge kvinder skal giftes, føde børn, styre hus og ikke give modstanderen anledning til spot." (1. Tim. 5:14, King James version)

På samme måde opfordrede han de unge mænd: „til at være sindige i alle forhold, og vær selv et forbillede i gode gerninger; og vis i din læregerning uforfalsket renhed, værdighed, sund, upåklagelig forkyndelse, så den, der står os imod, må blive til skamme ..." (Titus 2:6-8)

Hvis en ung sidste dages hellig mand forstår ægteskabets patriarkalske orden, så vil han være omhyggelig, når han vælger sig en kone, han vil vælge

en, der forstår den måde, hvorpå han skal præsidere i hjemmet. Omvendt, vil en ung sidste dages hellig kvinde være mere omhyggelig med at vælge en mand, der ikke vil udvise herskesyge, når han præsiderer, og som også forstår nødvendigheden af, at hun og siden deres børn er lydige. Det ville ikke være i harmoni med ånden i Guds love, som de er ordinerede til brug i hjemmet, at et sidste dages helligt hjem blev styret på nogen anden måde.

Hvis ægteskabets patriarkalske orden bliver praktiseret, som her anvist af kirkens ledere og af skrifterne, så er der ingen tvivl om, at sidste dages hellige mænd og hustruer vil opnå lykkeligere, mere stabile og tilfredsstillende ægteskaber. Yderligere kan de rigtige retningslinier for børneopdragelse bedre følges, når forholdet mellem mand og hustru er sådan. Præsident Smith sagde:

„Hustruer og børn bør lære at føle, at den patriarkalske orden i Guds rige er blevet indstiftet med et viist formål, og at de bør opretholde familiens overhoved og opmuntre ham til at udføre de ting, der påhviler ham, og gøre alt, hvad der står i deres magt for at hjælpe ham i udførelsen af de rettigheder og privilegier, som Gud har givet hjemmets overhoved . . .

„Nødvendigheden af at organisere den patriarkalske orden og myndigheden i hjemmet hviler altså på principper såvel som på den person, der har denne myndighed, og blandt sidste dages hellige familier bør man omhyggeligt søge at oprette disciplin støttet på de patriarkalske love, og familiefædrene vil så være i stand til at fjerne mange af de vanskeligheder, som nu svækker deres stilling i hjemmet.“ (*Gospel Doctrine,* siderne 287-88)

○

Erklæring om fri abort

Mormonkirken — Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige — har erklæret sig som modstander af fri abort. Kirkens første præsidentskab har fra Salt Lake City udsendt denne meddelelse:

„Kirken indtager det standpunkt, at ethvert indgreb ved livets kilder er alvorligt, både moralsk og fysiologisk. At gribe ind i en hvilken som helst af de processer, der frembringer afkom, er at overtræde en af de allerhelligste af Guds befalinger — at formere sig og opfylde jorden. Vi har omhyggeligt overvejet spørgsmålet om forslag til lov om svangerskabsafbrydelse og sterilisation. Vi er modstandere af enhver modifikation, udvidelse eller liberalisering af love, der regulerer disse livsvigtige områder.“

I overensstemmelse hermed opfordrer den danske ledelse af Kirken myndighederne til, istedet for liberalisering af den nugældende lov, der i rigeligt mål giver adgang til legal abort i tilfælde, hvor der er fare for kvindens liv, eller hvor der iøvrigt kan tænkes rimelige grunde derfor, at arbejde for den moralopfattelse, der lærer, at seksuelt samkvem uden for ægteskabets rammer ikke bør finde sted. En lovgivning, der tillader fri abort, vil uvægerligt komme til at virke som legalisering af seksuel umoralitet.

Ovenstående erklæring er sendt til: justitsministeren, socialministeren, Folketingets præsidium, pressen, Operation Josua, Kristeligt Folkepartis formand, de i Folketinget repræsenterede partier, Radioavis, TV-Aktuelt, Kirkeligt spektrum.

George Albert Smith

Om at udrække en venskabets hånd

VED ARTHUR R. BASSETT

De fleste af os har vanskeligt ved at modstå dem, som virkelig elsker os, og som ved, hvordan de skal udtrykke denne kærlighed på en god måde. Den slags mennesker får let stor betydning for os, fordi vi ved, at vi har betydning for dem.

De, der har disse egenskaber, er desværre alt for få, fordi virkelig interesse for andre mennesker er noget, der skal komme dybt indefra; det er ikke noget man kan bringe i stand ved at bruge nogle få kneb. En sådan kærlighed og interesse for et andet menneske går videre end blot til at tale om sig selv og sine interesser, fordi, hvis man bevidst gør dette, for at den anden skal synes om een, så forsvinder spontaniteten, gennem hvilken man opnår et fællesskab med et andet menneske.

Mange har lært den *teknik,* der skal til, når de har modtaget undervisning om: „forholdet mellem mennesker," men det er også nødvendigt at opelske den *kilde* i det menneskelige sind, hvorfra oprigtig interesse for andre mennesker udspringer.

Det er med rette, at ungdommen i dag forkaster dette rent *tekniske* forhold til andre mennesker, hvis sigte i virkeligheden ofte er at kunne *manipulere* med dem, i stedet for virkelig at søge at *forstå* dem. Ungdommen af i dag efterlyser oprigtighed, virkelig interesse for hinanden og et forhold mellem mennesker, der virkelig betyder noget. Et storslået eksempel på dette er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges ottende præsident — Georges Albert Smith.

Præsident Smith blev elsket og respekteret af mennesker både i og udenfor kirken, fordi han virkelig *elskede dem,* og fordi de følte, at han virkelig *interesserede sig for dem.*

Beverly Nichols, en engelsk skribent, rejste engang rundt i De forenede Stater for at studere den amerikanske måde at leve på. Senere skrev han en meget vittig bog med titlen: „Onkel Samson", der først, og fremmest bestod af en skarp satire over livet i De forenede Stater. I et af kapitlerne fortæller han om sit besøg i Salt Lake City. Ganske som masser af andre skribenter, der for første gang bliver præsenteret for de sidste dages helliges måde at leve på, fandt han meget at more sig over, men det gjaldt ikke besøget hos præsident George Albert Smith, om hvem han skrev: „Hvis jeg nogen sinde har mødt et ærligt, redeligt og gudfrygtigt menneske, så er det præsident Smith."

Det var ganske interessant at høre de taler, der blev holdt ved præsident Smiths begravelse — et ikke-medlem blev bedt om at holde en af talerne. Hr. Fitzpatrick opsummerede ganske koncist, hvad mange uden for kirken følte, da han om præsident Smith sagde:

„Han var et menneske, der ikke kendte til svig, et religiøst menneske

Præsident Smith signerede dette billede

Som ung mand var George Albert Smith handelsrejsende for ZCMI (en afdeling af stormagasinet: Zions Cooperative Merchantile Institution i Salt Lake City), i det sydøstlige Nevada.

Foroven til venstre: Ældste Smith, som han så ud, da han kom hjem fra sin første mission (til Sydstaterne) omkring år 1893.

Ovenover: Her ses han som præsident for Den europæiske Mission i december 1919.

Fotografi taget, medens han var præsident for Den europæiske Mission.

og en åndelig leder, ikke alene for sin egen kirke — men hvorsomhelst. Selv når man var alene med ham, følte man denne mands udstråling . . . „Han elskede at tale om broderskab mellem mennesker. Hans oprigtige kærlighed til alle mennesker var som en sand Kristi barmhjertighed, ja, den gik ud over alle doktrinære forskelle og var som en gave fra oven, der gør det ene menneskes forståelse for det andet til noget dybere og rigere."

Præsident J. Reuben Clark talte også ved begravelsen. Han var et af de mennesker, der havde kendt præsidenten særdeles godt, for han havde arbejdet nært sammen med ham i Det første Præsidentskab. Han sagde: „Jeg vil gerne sige et par ord til kirkens folk. I har mistet en stor leder — på sin vis, måske den største, vi nogensinde har haft. Jeg tror ikke, at der indenfor kirken nogensinde har været et menneske, der mere oprigtigt elskede menneskeheden end han."

Præsident Smith havde tidligt i livet lært, at virkelig store mænd altid tager sig tid til dem, der lider nød. Da han kun var fem år gammel, havde hans mor givet ham hans sorte fløjlssæt på og sendt ham hen for at opsøge Brigham Young. Han havde et brev med sig, i hvilket moderen bad Brigham Young hjælpe sig med at få nogle jernbanebilletter til Ogden. Søster Smiths mand var på mission i Storbritannien, og hun var for fattig til selv at kunne købe billetterne.

Lille George gik den korte vej hen til præsident Youngs kontorer og skubbede den tunge trælåge, i det hegn der dengang omgav den bygning, hvor kirkens hovedkvarter lå, op. Da den tunge låge var faldet i bag den lille dreng, stod han pludselig ansigt til ansigt med en temmelig høj skotte ved navn John Smith. Han talte brysk til drengen, idet han sagde: „Hvad vil du?" Dødelig forskrækket svarede George: „Jeg vil tale med præsident Young." Hertil næsten råbte skotten: „Præsident Young har ikke tid til at tale med sådan nogle som dig." I følge hvad præsident Smith selv senere har fortalt, var han nu på nippet til at besvime, men netop i det øjeblik åbnedes døren til kontoret, og præsident Young kom ud og spurgte:

„Hvad er der i vejen, John?"

John svarede: „Denne lille fyr vil tale med præsident Young." Og så brølede han af grin. Han syntes, at det virkelig var alle tiders vittighed, men med stor værdighed sagde præsidenten til ham: „Vis ham ind, John."

To præsidenter mødes: — Præsident Smith og præsident Harry Truman.

Præsident Smith elskede spejdersporten, hvad disse medaljer og duelighedstegn, som han gik med, viser.

„Så var der ikke andet for vagten at gøre, end at slippe mig ind, og han fulgte mig opad trappen, hvorpå præsident Young stod . . .

„Præsident Young tog mig ved hånden og førte mig ind på sit kontor, løftede mig op på sit knæ, lagde armen om mig og spurgte så venligt: 'Og hvad kan præsident Young så gøre for dig, min ven?'

„Tænk engang! Han var præsident for en stor kirke og guvernør for territoriet og havde som sådan mange hverv at tage sig af, og alligevel modtog han en lille dreng med lige så megen respekt og venlighed, som havde denne været guvernøren for nabostaten."

Tænk på de indtryk, kirkens fremtidige præsident fik af præsident Young, da han som lille dreng besøgte hans kontor. Som voksen glemte han aldrig, det han dengang lærte, og han var altid opmærksom på mennesker, som kunne give andre det indtryk, at de var betydningsløse.

Ved en lejlighed var han for eksempel med toget på vejen hjem fra et møde. Han fulgtes med præsident Heber J. Grants datter. Hun fortæller, at han på den anden side af gangen fik øje på en ung mor og hendes børn. Hun var ganske omgivet af bagage. Han følte, at han burde gå over og tale med hende og spørge, hvordan hun klarede det.

„Få minutter efter var præsident Smith i fuld gang med at tale med den unge mor. Han kom tilbage til det sted, hvor vi sad og sagde: 'Det forholdt sig netop, som jeg havde tænkt. Den lille kvinde skal ud på en lang rejse; jeg undersøgte hendes billet. Jeg kan ikke forstå, hvorfor den mand, der solgte billetten til hende, ikke anviste hende en bedre rute at rejse ad. Som sagerne nu forholder sig, har hun en lang ventetid i Ogden og igen i Chicago. Jeg har fået hendes billet, og det er min mening at stå ud i Ogden og se, om jeg ikke kan få den byttet, så hun kan tage nogle andre togforbindelser, så hun ikke behøver at vente så længe i Ogden og Chicago.'"

Præsident Smith stod af toget det øjeblik, det standsede, og ordnede den unge mors rejse, idet han fik hendes billet byttet. Så interesseret var denne mand i andre menneskers ve og vel.

Han viste til stadighed denne interesse ved at færdes blandt alle slags mennesker og interessere sig for deres problemer. Da Georges Albert Smith var tyve år, blev han ansat som handelsrejsende for Zion's Cooperative Merchantile Institution, sammen med en kammerat, som efterverdenen kun kender som Jim.

Den fremtidige præsidents evne til at omgås andre mennesker var selv på det tidlige tidspunkt meget stor. Engang imellem underholdt han med sin harmonika og sin guitar, og han holdt sig i god fysisk form ved at gøre øvelser med håndvægte og gymnastik-køller, (med hvilke han også af og til optrådte i nogle af landsbyerne.)

Hans sans for humor, som for øvrigt skaffede ham indpas i manges hjerter, gav sig af og til udslag i et og andet. For eksempel engang, da han var på rejse sammen med Jimmy, og denne havde købt en kande whisky, så han kunne beskænke kunderne. Dette bekymrede George, da det gik op for ham, fordi han naturligvis havde lovet at holde visdomsordet. Men han prædikede ikke for sin kammerat — han fik i stedet ideen til en practical joke. Chancen kom, før de forlod Provo, der ligger omkring 75 km. syd for Salt Lake City. Medens Jim var borte fra vognen, blev kanden fundet frem og givet til en ven med instruktionen om, at den skulle tømmes, fyldes med vand og stilles

Præsidentens familie: (Fra venstre mod højre) datteren Emily, hans kone, Lucy Emily Woodruff Smith, sønnen Albert jr. og datteren Edith.

Præsident Smiths varme, klare stemme gjorde ham til en effektiv radiospeaker. Under 2. verdenskrig overraskede han ofte de oversøiske soldater med personlige kontakter via kortbølgesender.

Præsident George Albert Smiths familie er meget stolte af disse medaljer og æresbevisninger, som han fik, medens han levede.

tilbage, hvorfra den var taget. Adskillige aftener senere blev den taget frem, og hvad var der i den? Ingen whisky, men derimod noget stinkende sæbevand. Præsident Smith morede sig kosteligt og har siden ofte fortalt denne historie såvel som andre, hvor det var ham selv, der var offer for en practical joke.

Før George Albert Smit blev apostel, gennemførte han to missioner – den ene som GUF missionær i det sydlige Utah og den anden gang i Sydstaterne, hvor forfølgelserne af mormonerne endnu var ret fremherskende. Ældste Smith befandt sig engang sammen med en gruppe missionærer i en bjælkehytte, der blev holdt under belejring af en pøbelhob. Mens missionærerne lå fladt ned mod gulvet, gennemhullede en regn af kugler værelsets vægge. Alligevel følte ældste Smith ingen bitterhed, men besluttede sig blot til at arbejde endnu hårdere for at: „dele evangeliet med resten af Guds børn."

Gennem hele præsident Smiths liv skulle hans aktiviteter bringe ham i kontakt med grupper uden for kirken. Da han sidst i tyverne blev udnævnt til handelskommisær for Utah; han var den første føderative embedsmand i den nye stat, Utah. Senere sluttede han sig til sådanne organisationer som: „Den amerikanske revolutions sønner", „den amerikanske spejderbevægelse", og „den nationale landbrugskongres".

I hvert eneste tilfælde nåede han højt op i ledelsen af disse organisationer. Han blev vice-præsident for „The Sons of the American Revolution", han fik tildelt sølvbæveren og sølvbisonen, som er de højeste udmærkelser, man kan få, inden for den amerikanske spejderbevægelse, som han også blev en af lederne af. Han var desuden præsident for „den internationale overrislings- og landbrugskongres" i de fleste af de seks år, den eksisterede. Alle steder, hvor han færdedes, syntes man at være klar over hans værd, blandt andet fordi man var klar over, at han interresserede sig levende for mennesker. Som en følge af alle disse oplevelser, har han selv formuleret sin leveregel:

„Jeg søger at være ven for de venneløse og finder glæde i at sørge for de fattiges fornødenheder."

En af de mere interessante ting, der skete, medens han var Herrens profet, var, at der blev sendt vognladning efter vognladning af levnedsmidler og andre fornødenheder til de af kirkens medlemmer, der led nød som følge af anden verdenskrig. Da så kirkens medlemmer havde modtaget den hjælp, de behøvede, sendte han tonsvis af hvede til ikkemedlemmer i Grækenland, hvor der næsten ikke var noget at spise. Han havde selv kendt til fattigdom i sine unge dage og gjorde alt, hvad der stod i hans magt for at hjælpe dem,

der led nød. Han undte sig ikke hvile, når han vidste, at der var nogen, der led nød; han gav aldrig op.

„Jeg vil besøge de syge og lidende og inspirere dem til at blive helbredt gennem tro.“

Det var et ganske almindeligt syn på hospitalerne i Salt Lake City, og de andre steder, hvor præsident Smith kom, at se ham gå rundt i gangene og besøge dem, der var syge, når hans egen lange arbejdsdag var forbi. Han vidste også selv, hvad sygdom var. I næsten fire år (1909-1912), medens han endnu var forholdsvis ny i kaldet som apostel, var han så syg, at han var ude af stand til at arbejde aktivt i sin kaldelse. Ti år senere sagde han til en generalkonference:

„Jeg har i de seneste år levet i dødens skygger og været så nær den anden side, at jeg er overbevist om, at jeg, uden en særlig velsignelse fra vor himmelske Fader, ikke kunne være forblevet her ... jo nærmere jeg kom den anden side, des større blev min overbevisning om, at evangeliet er sandt.“

Han glemte aldrig, hvad han havde lært under den langvarige sygdom; det gjorde sandsynligvis hans medfølelse med andre menneskers lidelser endnu større, sådan at han ligesom Mesteren: „ifølge kødet kan vide, hvorledes han kan hjælpe sit folk i forhold til deres skrøbeligheder.“ (Alma 7:12)

„Jeg vil udsøge mig dem, der er gået vild og forsøge at vinde dem tilbage til den rette vej og et lykkeligt liv.

„Jeg vil ikke søge at tvinge folk til at leve op til mine idealer, men snarere holde af dem i den grad, at de ikke kan lade være med at gøre, hvad der er rigtigt.

„Jeg vil leve sammen med andre mennesker og hjælpe dem til at løse deres problemer, for at de kan få et lykkeligt liv her på jorden.

„Jeg vil undgå den berømmelse, der følger med de høje stillinger her i tilværelsen og fraråde tankeløse mennesker at rose nogen, blot fordi han besidder en sådan stilling.“

Hvor forfriskende kan det ikke være at møde denne indstilling hos en, der er højt på strå i samfundet. Ved en generalkonference i 1933 understregede Georges Albert Smith følgende: „En af de smukkeste ting i Jesu Kristi evangelium er for mig, at det gør os alle lige. Det er ikke nødvendigt at være stavspræsident eller medlem af De tolvs Råd for at opnå en høj plads i Det celestiale Rige. Det laveststående medlem af kirken, kan, hvis han holder Guds bud, opnå lige så stor ophøjelse som nogen anden i Det celestiale Rige.

Skønheden ved Jesu Kristi evangelium er, at det gør os alle lige, når bare vi holder Guds befalinger. Bare vi adlyder kirkens love, har vi lige store muligheder for at opnå ophøjelse. Efterhånden som vi udvikler tro og retfærdighed, vil vort lys skinne for dem ,som vi omgås, så det bliver en ledetråd og en velsignelse for dem.“

„Jeg vil aldrig med overlæg såre nogens følelser, selv ikke een, der har gjort mig uret, men jeg vil forsøge at gøre noget for ham og gøre ham til min ven.

„Jeg vil overvinde tendensen til selviskhed og misundelse og glæde mig over alle vor himmelske Faders børns fremgang.

„Jeg vil ikke være nogen levende sjæls fjende.

„Jeg ved, at menneskehedens Frelser har givet verden den eneste plan, efter hvilken vi virkelig kan blive lykkelige både her og hinsides, så jeg føler, at det ikke alene er min pligt, men også et meget stort privilegium for mig at udbrede denne sandhed.“

For nogle mennesker, er sådanne resolutioner kun tomme ord, „skønne fraser“, kaldes de af og til. Men for præsident Smith repræsenterede de noget essentielt i hans liv.

Men der er endnu en ting, som unge mennesker, der lider af et eller andet

Højdepunkter i George Albert Smiths liv (1870—1951)

4. april	Alder	
1870	—	Født i Salt Lake City
1880	10	Faderen bliver ordineret til apostel
1883	13	Arbejder på ZCMIs fabrik
1891	21	Rejser på mission til det sydlige Utah i forbindelse med UMGUF
1892	22	Gifter sig med Lucy Emily Woodruff
1892—94	22—24	Rejser på mission til Sydstaterne
1898	28	Udnævnes til handelskommisær for Utah af U.S.A.s præsident William McKinley
1903	33	Ordineres til apostel
1909—12	39—42	Sygdom hindrer ham i at arbejde aktivt
1916	46	Valgt til leder for den internationale overrislingskongres
1917	47	Valgt til leder for den internationale kongres for dryfarming
1921	51	Udnævnt til hovedtilsynsførende for UMGUF
1922	52	Valgt til vice-præsident for National Society of the Sons of the American Revolution (ærværdig patriotisk forening)
1931	61	Valgt til medlem af ledelsen for landssammenslutningen af de amerikanske drengespejdere
1938	68	Rejser rundt til missionerne i de sydlige Stillehav.
1945	75	Opretholdt som kirkens præsident
4. april 1951	81	Dør

fysisk handicap, bør vide. Se igen på billederne af præsident Smith. Se engang på hans venstre øje. Det ser ikke lige frem, men skeler udaf. Et helt liv igennem måtte Georges Albert Smith kæmpe med dette, når han læste, ligemeget hvad han skulle se i sit daglige liv, og måtte affinde sig med at andre stirrede på ham. Men i stedet for at begræde sit eget handicap, så koncentrerede han sig om at hjælpe andre og vinde deres venskab.

Uanset hvad ens problem er, så viste George Albert Smith, at det at hjælpe andre er hemmeligheden ved et lykkeligt liv.

Sølvbryllup

Karl og Elise Rønholt Madsen, Rønne, fejrer sølvbryllup den 6. marts. Vi ønsker hjertelig tillykke.

„Den, som lever et godt liv, er en god lærer"

AF RICHARD L. EVANS

Et sted i en oversættelse af Don Quixote[1], synes en sætning af Sancho Panza[2] at blive stående. Den lyder: „Den, som lever et godt liv, er en dygtig lærer, det er al den guddommelighed som jeg kan forstå." Det er dybsindigt, skarpsindigt, enkelt: „Den, som lever et godt liv, er en god lærer." Det er et spørgsmål om vor indflydelse på andre, om hvad folk ser i os og modtager fra os både, når vi kommer i berøring med dem og når vi er os selv. At undervise er ikke blot at sige et eller andet. Det er ikke blot, hvad vi siger i klasseværelset eller fra talerstolen eller regelrette tilfælde, hvor vi docerer loven. Det er ikke noget vi kan tænde for og slukke for, når vi har lyst, idet vi også kan ses på andre tidspunkter. Det er, hvad vi gør, hvad vi tænker, hvad vi lader gå upåtalt hen, hvad vi fordømmer. Det er både de hårfine og de iøjenfaldende ting, der gør os, til det vi er. „Den, som lever et godt liv, er en god lærer." Sommetider taler vi, som om det var nok, når vi blot viser et eksempel, men det er ikke så meget det, vi viser, som alt, hvad vi er. Forældre, lærere, enhver og en af os er et eksempel, ligegyldigt hvad vi gør — eller ikke gør. Hvadenten vi er ærlige eller uærlige, interesserede eller ligegyldige, reelle eller ureelle er vi en form for eksempel hver time hvert øjeblik. Det betydningsfulde punkt er: hvilket slags eksempel? Hvor går de unge og let påvirkelige mennesker hen, hvis de følger os, hvis de gør, hvad vi gør, hvis de tænker, hvad vi tænker, — hvis de blev, som vi er? Og der er virkelig ikke nogen måde, hvorpå vi kan dele os selv op i afsnit og sige, at i dette øjeblik vil jeg belære om dette, i næste øjeblik vil jeg vise noget andet; for en lærer underviser i, hvad han selv er, såvel som i sit emne — og ligeså gør forældre; det samme gør venner og samfund. Og således kan vi med Sancho sige: „Den, der lever et godt liv, er en god lærer." Det er en sund lektie at lære.

1 **Don Quixote:** Miguel de Cervantes' største værk. Spansk digter (1547–1616)

2 Sancho Panza: Hovedperson in Don Quixote.

Fra Missionens Præsidentskab

Når vi går forbi folk på gaden, prøver vi mange gange at analysere dem og spørge os selv, hvad de bestiller i livet. Ofte dømmer vi ud fra den uniform de bærer. For eksempel: hvis vi ser en sømand i uniform, ved vi straks hvad hans bestilling er; og hvis vi ser en soldat eller en politibetjent, ved vi det også. Disse uniformer er velkendte og viser tydeligt formålet med den pågældendes arbejde. Der findes andre „uniformer" — skønt vi ikke altid ser på dem som uniformer. Uniformen for den såkaldte hippiebevægelse er snavsede, usoignerede klæder, langt hår og skæg.

Når vi begynder på et nyt år, stiller vi ofte os selv det spørgsmål, hvad har vi udrettet i det forløbne år? Og vi beslutter, at vi vil forbedre vort liv. Lad os alle beslutte, at vi vil bære vore uniformer bedre og pænere. Den uniform, jeg taler om, er den uniform den kristne bærer, kærlighedens og barmhjertighedens uniform. Jesu Kristi Kirke har mange uniformer og folk i alle livsstillinger, som bærer alle slags uniformer, men den uniform, der tæller mest, er vore handlinger.

Vore handlinger bestemmes af vore tanker. Vore tanker bestemmes af den næring vi giver dem. Vi er alle underkastet fristelser, og vi er alle underkastet tanker, som, hvis vi giver efter for dem, vil føre os til synd. Når vi klæder os på om morgenen, vil vi, hvis vi tager skoene forkert på, rette det. Er det ikke viktigere at rette vor tanker? Det er ikke ret tit, at vi tager skoene forkert på, for vi har øvet os i at gøre det rigtigt. Det er også fornuftigt at have den rigtige sko på den rigtige fod.

Det er omtrent det samme med vore tanker. Når den første forkerte tanke kommer til vort sind, gør det ondt, ligesom en sko på den forkerte fod. Vi bør straks rette det, så vi ikke bliver vænnet til smerten og føler, at det er naturligt.

Nogle af de spørgsmål, som kan vejlede os i det nye år, kan f. eks. være følgende:

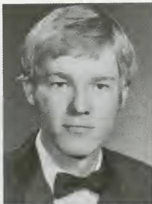
> Kommer den kristne uniform (tanker og handlinger) af følgende:
> Ved at læse skriften eller ved at læse pornografi?
> Ved at rose eller ved at kritisere?
> Ved at dele Evangeliet med andre eller gemme det for os selv?
> Ved at yde andre tjenester eller ved at være uaktiv?
> Ved offervilje eller ved egenkærlighed?
> Ved familieenhed og kærlighed eller ved utålmodighed og uretfærdigt lederskap og herredømme?

Det er engang blevet sagt: „Hvis vi i en retssal blev opfordret til at bevise, at vi er kristne, hvad ville vi så bruge som bevis?"

Lad os alle bære kristenhedens uniformer (Guds rustning) med stolthed, på en god måde og således at man kan kende dem, det beder jeg om i Jesu Kristi navn.

Grant R. Ipsen,
missionspræsident

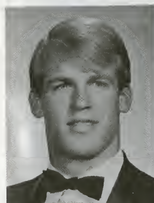
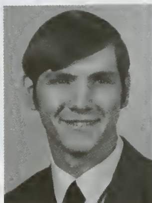

Missionærankomster
1. september 1972:
Anne-Marie Dietz-Petersen fra København, beskikket til at arbejde i Randers
13. oktober 1972:
Robert Andersen fra Soda Springs, Idaho, beskikket til at arbejde i Hillerød
Clair Bjerregård fra Mayfield, Utah, beskikket til at arbejde i Århus
Dale Burgoyne fra Toolel, Utah, beskikket til at arbejde på Amager

David Christiansen fra Richfield, Utah, beskikket til at arbejde i Randers
Craig Crosby fra Eagar, Arizona, beskikket til at arbejde i Ålborg
Terril Hurst fra Burley, Idaho, beskikket til at arbejde i Nykøping F.
Calvin Jones fra Salt Lake City, beskikket til at arbejde i Valby

Timothy Lafferty fra Provo, Utah, beskikket til at arbejde i Brønshøj
Joseph Limb fra Sandy, Utah, beskikket til at arbejde i Århus
Kim Larsen fra Las Vegas, Nevada, beskikket til at arbejde i Herning
Eric Nelson fra Logan, Utah, beskikket til at arbejde i Slagelse

Dixon Pitcher fra Ogden, Utah, beskikket til at arbejde i Skovlunde
Charles Sorensen fra Mesa, Arizona, beskikket til at arbejde i Birkerød
Mike Swanson fra Pecos, Texas, beskikket til at arbejde i Horsens
Donald Wilson fra Salmon, Idaho, beskikket til at arbejde i Nørresundby

DAVID O. McKAY

"En dag vil kloge mennesker indse vigtigheden og nytten af at leve i det rette forhold til hverandre. Til den tid vil Frelserens bøn findes i menneskenes hjerter: '... at de alle må være eet, ligesom du, Fader! i mig,...' (Joh. 17:21.)"

Mindeord

Det er med stor sorg, vi fredag den 10. november 1972, modtog budskabet om, at broder Johannes Ansgar Sørensen, Esbjerg var blevet dræbt ved en automobilulykke, hvor hans hustru, søster Anna K. Sørensen, blev kvæstet.

Vore tanker samler sig om hans familie og hans hustru.

Med broder Johannes A. Sørensens død har vi mistet en kær og trofast broder. Vi vil huske ham som en meget aktiv broder og ældste i Herrens Kirke.

Han var trods sit fysiske handicap altid fremme i forreste række, når det gjaldt arbejdet i Kirken.

Broder Sørensen havde hjertet på rette sted. Han havde en særlig omsorg for de ældre og enlige medlemmer af Kirken. Den lektie, som broder Sørensen gav os ved sit eksempel, er en strålende lektie. Aldrig talte han negativt om andre. Altid var han hjælpsom. Aldrig beklagede han sig. Han kendte kun den lige vej fremad.

Broder Sørensen havde flere gange været grenspræsident i Esbjerg. Han havde været gruppeleder for ældsterne, kvorumspræsident og søndagsskoleforstander, for blot at nævne nogle af de mange stillinger han har bestridt. Sidst var han kaldet som lærer i søndagsskolen. Det, at undervise i Evangeliet, var noget af det kæreste for broder Sørensen. Han elskede Evangeliet, og ønskede at dele sin kundskab og begejstring med sine medmennesker.

Som tiden går, vil savnet af broder Sørensen blive stort. Han efterlader i vore rækker en tom plads, som ikke bliver let at fylde ud. Broder Sørensen var meget afholdt og respekteret blandt alle de mennesker, han virkede iblandt.

Han gik aldrig på akkord med sin overbevisning.

Æret være broder Johannes Ansgar Sørensens minde.

Knud Holmboe

Dåb

København: 2. december 1972:
Ole Georg Jensen døbt af ældste Scott Frischknecht, håndspålæggelse ved ældste Charles Black
16. december 1972:
Jeanette Larsen døbt af broder Lynge Jensen, håndspålæggelse ved ældste Charles Black
Nordre Gren: 2. december 1972:
Steen Bernskov døbt af broder Frode Erling Bernskov, håndspålæggelse ved samme
15. december 1972:
Dorthe Andersen døbt af broder Erik Vilhelm Andersen, håndspålæggelse ved samme
Centrum Sjælland: 15. december 1972:
Helga Bundgård døbt af ældste Eric Christiansen, håndspålæggelse ved ældste Larry Hull

Ordinationer

København: 19. november 1972:
Niels Aage Knudsen ordineret til lærer af broder Johan Benthin

Fødselsdage

Hjertelig tillykke:
Else Enevoldsen, Horsens, 65 år den 1. april
Mary Sørensen, København, 80 år den 4 april
Niels Christian Iversen, Ålborg, 85 år den 5. april
Martinus Stokholm, Roskilde, 75 år den 5. april
Oscar Frederik Jensen, Hjørring, 80 år den 16. april
Thorvald Vig Nielsen, København, 60 år den 19. april
Martha Helene Christensen, Amager, 70 år den 22. april
Carla Nielsen, København, 80 år 24. april

Dødsfald

Esbjerg

Den 10. november 1972 døde broder **Johannes Ansgar Sørensen,** 61 år gammel
Den 22. november 1972 døde søster **Elna Eline Cecilie Gehring,** 74 år gammel

Ålborg

Den 21. december 1972 døde broder **Søren Ibenfeldt,** 63 år gammel
Den 23. december 1972 døde broder **Ludvig Peter Christensen,** 90 år gammel

Viborg

Den 6. december 1972 døde broder **Aage Dahl,** 69 år gammel

Velsignelser

Esbjerg: 5. december 1972:
Inger og Knud Erik Øgårds søn **Erik Øgård** velsignet af broder Arne Petersen
Nordsjælland: 1. oktober 1972:
Ulla og Jens Birger Madsens søn **Jacob Bille Madsen** velsignet af sin fader
Odense, 3. december 1972:
Lillian og Svend Aage Stockholms søn
Centrum Sjælland: 5. november 1972:
Kathrine og Svend Aage Stockholms søn **Thomas Stockholm** velsignet af sin fader
København: 3. december 1972:
Lisa og Johan Stenholm Kochs søn **Jakob Stenholm Koch** velsignet af sin fader

Missionærafløsninger

12. september 1972:
Donald Shurtz fra Bountiful, Utah, efter sidst at have arbejdet som assistent til missionspræsidenten
13. oktober 1972:
Dan Hartmann fra Lander, Wyoming, efter sidst at have arbejdet som assistent til Missionspræsidenten
Roderick Blackmore fra Cardston, Alberta, Canada, efter sidst at have arbejdet i missionskontoret
Robert Bradshaw fra Mesa, Arizona, efter sidst at have arbejdet i missionskontoret
Robert Henrie fra Silver Springs, Maryland, efter sidst at have arbejdet i Hareskovby
12. november 1972:
Allan Bruun fra Silkeborg, efter sidst at have arbejdet i Ålborg
13. december 1972:
Joanne Watson fra Orange, California, efter sidst at have arbejdet i Randers
Erna Miller Corelli fra Salt Lake City, efter sidst at have arbejdet i Herning
16. december:
ElRay Stewart Cook fra San Diego, Californa, efter sidst at have arbejdet i missionskontoret
Rodney Beck fra Rexburg, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Odense
Timothy Barrow fra Murray, Utah, efter sidst at have arbejdet i Horsens
Dennis Bird fra Salt Lake Lake City, efter sidst at have arbejdet i Valby
Keith Pugmire fra Idaho Falls, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Odense
Wallace Sessions fra Bountiful, Utah, efter sidst at have arbejdet son assistent til Missionspræsidenten
Stanley Earl fra Sunset, Utah, efter sidst at have arbejdet i missionskontoret